

SPORT

NOIEMBRIE 1970

21

**CURAJ,
TRICOLORI !**

Foto: Paul ROMOȘAN

PROLETARI DIN
TOATE TĂRILE.
UNITI-VĂ!

SPORT

NR. 21 (284)
NOIEMBRIE
1970
ANUL XXIII

REVISTĂ
ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL
NAȚIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Redactor șef:
MIRCEA COSTEA

Secretar general
de redacție:
DIMITRIE
CALLIMACHI

Prezentarea artistică
MIRCEA PATRICHI

Prezentarea tehnică
GHEORGHE DEDIU

Redacția și administrația:
str. Vasile Conta 16,
București-22, Sectorul 1.
Telefoane:
11-91-13 și 11-10-05.
Abonamentele se fac
la toate oficiile postale
din țară, iar în întreprinderi
și instituții
prin difuzorii voluntari.
Costul abonamentului:
3 luni — 15 lei;
6 luni — 30 de lei;
1 an — 48 de lei.

Revista se tipărește
la Combinatul Poligrafic
«Casa Scintei».

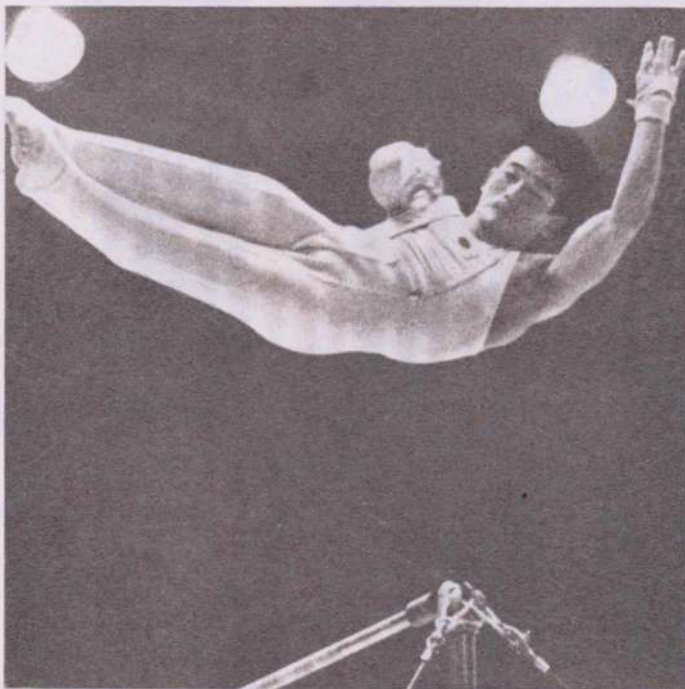
43 804

CAMPIONATELE MONDIALE DE GIMNASTICĂ

Cartea de vizită

De la trimisul nostru special la LJUBLJANA. Mircea PATRICHI

Akinori NAKAYAMA (Japonia) — triplucampion mondial.

Cea de-a XVII-a ediție a Campionatelor mondiale de gimnastică a intrunit, după părerea unanimă, superlative la toate capitolele. S-a bucurat în primul rând de o gazdă deosebit de primitoare și frumoasă: Ljubljana — capitala Sloveniei — orașul podurilor și al fântinilor, așezat într-o regiune pitorească. Se cade să amintim apoi efortul organizatorilor iugoslavi de a oferi sportivilor și tuturor celor care au urmărit întrecerile, condiții dintre cele mai bune. Nu trebuie trecută cu vederea nici participarea așilor acestei discipline — campioni mondiali și olimpici — alături de sportivi cu nume mai puțin sonore, dar care în cele cinci zile de concurs și-au dovedit măiestria cu prisosință, înscriindu-se definitiv în palmaresul gimnasticii mondiale.

IN PAS CU... ȘLAGARUL ZILEI

La orice mare competiție, deschiderea oficială, ca de altfel și finalul concursului, aduc emoții și surprize în tribune. «Uvertură» mondialelor a fost de-a dreptul impresionantă: un spectacol de peste două ore, în care sute de gimnaști și elevi sportivi din orașul Maribor au prezentat o adevărată revistă a grației și mișcării, având ca leit-motiv fantezia. A fost o incitare pentru spectatori suita de tablouri vivante în care s-a trecut treptat de la folclor, prin balet, la gimnastica modernă. Și toate acestea pe fundalul inspiratului imn al campionatelor, creat de compozitorul Bojan Adamic, un adevărat șlagăr al zilei, fredonat apoi adesea pe străzile Ljubljanei

VEDETE DE SPECTACOL

Dacă exercițiile impuse au fost urmărite mai mult de către specialiști, liber-alesele au umplut sala Tivoli până la ultimul loc. Recitalul grupelor feminine se anunța deosebit de atractiv. Gimnasta sovietică Ludmila Turîșceva, printr-o execuție ireproșabilă la toate aparatele, le-a întrecut cu mult pe kolegele ei Zinaida Voronina și Larisa Petrik — care aveau de altfel pronosticuri mai bune. «Solu» Ludmillei Turîșceva a fost o demonstrație de virtuozitate. O rostogolire spectaculoasă, o rulare pe piept și sala, care până atunci parcă și-a oprit respirația, aplaudă furtunos. Juriul nu este deloc zgircit: 9,90 — cea mai mare notă a concursului. Televiziunea repetă la «Ampex» de mai multe ori evoluția ei, insistându-se cu încetinitorul pe elementele dificile ale exercițiului. Acum, mai mult ca oricând, ne dăm seama că gimnastica este într-adevăr o artă...

În carnetul cu însemnări am notat în continuare: o neașteptată lovitură de teatru — căderea lui Karin Jantz, campioana Republicii Democratice Germane. În momentul în care trebuia să termine ultima execuție la birnă — după o comportare excelentă — o mișcare greșită la întoarcerea peste cap și... iat-o la podea. Punctul pierdut este de nerecuperat!

APLAUZE, DAR FĂRĂ NUME SONORE

Echipele noastre au intrat în focul competiției cu mult calm și încredere în pregătirea făcută până

atunci. Este o calitate în plus semnalată la sport români, gândindu-ne la compania atât de frumoasă în care aveau să concureze. În astfel de condiții, lupta pentru ocuparea unor locuri fruntașe de clasament a fost cit se poate de serioasă. Rezultatele obținute de gimnaste la împuse de liber — au decis campioana mondială: echipa U.R.S.S. 380,65 puncte; pe locul doi — R.D.G. — 377,7

Diferența în ceea ce privește media notă înscrise în fișele gimnastelor noastre, în comparație cu cele din Cehoslovacia și Japonia (deținătoare locurilor III și IV), se datorește în bună parte lipsei de experiență în concursuri pretențioase necunoașterii echipei noastre pe plan internațional, cit și arbitrajul necorespunzător de la Turi. Totuși, ocuparea locului V la acest campionat mondial constituie un succes pentru gimnastele românești. Fără să aibă o carte de vizită răsunătoare, echipa noastră feminină, a făcut, prin întreaga sa comportare, o bună impresie în rândul cizăliștilor și al spectatorilor din Ljubljana.

Elena Ceampelea și-a prezentat exercițiile cu multă siguranță și expresivitate, solul ei fiind răspălit cu numeroase aplauze și cu o notă ridicată: 9,55. De asemenea, tinăra noastră speranță pentru München, Paula Ioan, s-a remarcat prin sărituri spectaculoase și cu un sol excelent.

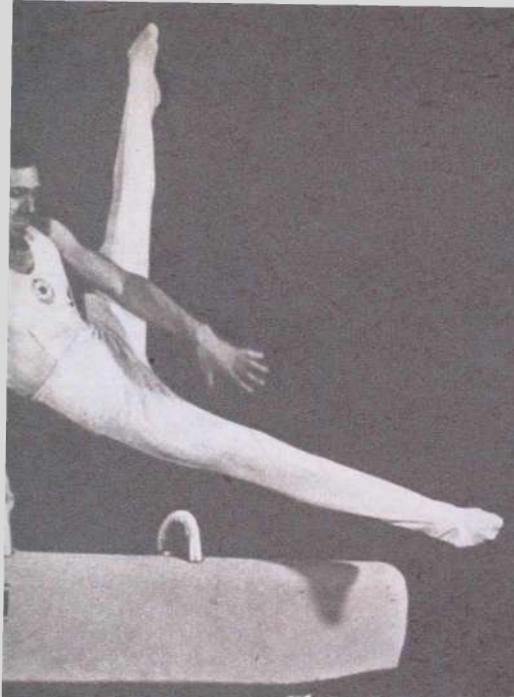
Este de reținut un fapt esențial care caracterizează evoluția gimnastelor noastre la întrecerile din campionat: din 137 de concurențe, numai patru au obținut titlul de gimnaste de clasă mondială: patru dintre cele șase concurențe române (Elena Ceampelea, Paula Ioan, Elisabeta Turcu și A. Goreac) au intrunit punctajul necesar acestui titlu. De altfel, toate componentele echipei României s-au aflat în primul sfert al clasamentului.

ALĂTURI DE CEI MAI «TARI»

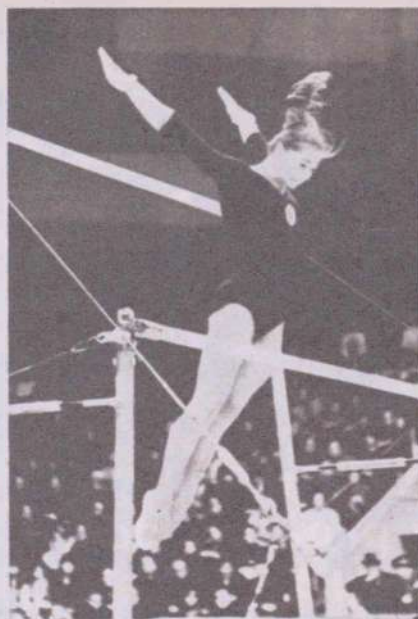
Și echipa noastră masculină a avut o prezență remarcabilă la Ljubljana. În urma tragediei la soții băieții au căzut în serie (ca și la C.M. de fotbal alături de cele mai «tari» echipe (Japonia — campioana mondială 1970, U.R.S.S., R.D.G., S.U. și Cehoslovacia). Acest fapt nu i-a speriat, ci dimpotrivă, le-a dat un indemn de a intra în concurs cu siguranța unor veritabile izbinzi. Așa au reușit ei să nu facă notă discordantă cu nivelul de performanță al altor concurenți, iar unele execuții la sărituri (Petre Mihăiuc, Gheorghe Pănescu, Mircea Gheorghiu) să fie apropiate ca valoare ale celor mai buni. Mai slab s-au prezentat și naștii noștri la inele (note în jurul lui 8), lucru care a scăzut serios media echipei. Locul 8 obținut este totuși o promițătoare carte de vizită, o speranță că prin perseverență și multă muncă se putea depăși limita mediocrității.

PE TREPTILE DE AUR

Lección de măiestrie pe care finaliștii au oferit la aparate, nu va putea fi uitată multă vreme, special de către sportivii noștri care aveau în aceste momente dorința firească de a se afla printre cei mai buni. Erika Zuchold (R.D.G.) — dublă campioană mondială (sărituri și birnă) s-a remarcat

Miroslav CERAR (Iugoslavia) — un maestru al calului cu minere — medaliat cu aur.

Ludmila TURIȘCEVA — cea mai aplaudată gimnastă a mondialelor.

prin omogenitatea cu care a concurat la toate aparatele, iar compatrioata sa Karin Janz, campioană mondială la paralele, alegându-și câteva exerciții de mare dificultate, dar potrivite structurii sale, a reușit să intrunească aprecieri unanime.

La bărbați, japonezii au ocupat majoritatea locurilor fruntașe din clasament: Akinori Nakayama (campion mondial la sol, inele și paralele, Mitsuo Tsukahara (la sărituri) și Eizo Kenmotsu (la bară fixă). Evoluțiile lor au depășit toate așteptările, impresionând prin siguranță în mișcare și elementele-surpriză ale exercițiilor. Pe iugoslavul Miroslav Cerar, imbatabilul maestru la calul cu minere, care i-a electrizat parcă pe toți spectatorii minute în șir, l-am aplaudat din toată inima pentru succesele de până acum, el încheindu-și o triumfătoare carieră sportivă.

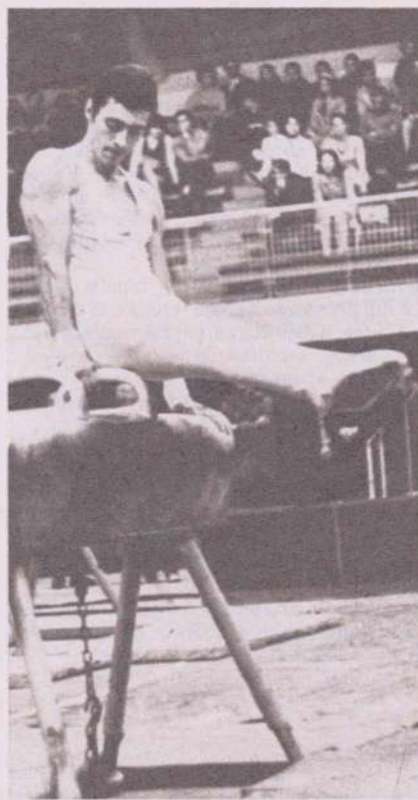
DUPĂ SEMNALUL DE ÎNCHIEIERE...

Campionatele mondiale de la Ljubljana au reprezentat o etapă importantă în viața gimnaștilor, un punct de plecare spre Olimpiada de la München.

Ca o constatare generală se remarcă faptul că exigența a constituit prima preocupare în pregătirea sportivilor din toate țările participante. Exercițiile prezentate au depășit de multe ori chiar pretențiile regulamentului, dificultatea lor constituind o creștere de la an la an, așa că este de prevăzut de pe acum ca la viitoarele întreceri să asistăm la evoluții și mai spectaculoase. Am remarcat mărirea amplitudinii zborurilor la sărituri, eliminarea totală a opririlor la paralele, dinamizarea ritmului de execuție la bară, iar la sol interesante torente acrobatică cu salturi de 180 de grade.

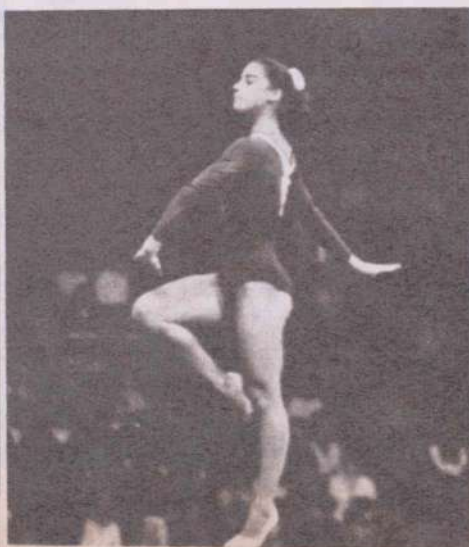
Trecerea în revistă a tuturor succesele realizate în gimnastică în diferite părți ale globului a reprezentat pentru fiecare sportiv o prețioasă verificare a nivelului actual de pregătire și perspectiva unor creșteri valorice a măiestriei sale sportive. Este ceea ce doresc și gimnaștii noștri care acum, având în buzunar o carte de vizită pe care cu greu au cucerit-o la Ljubljana, pornesc cu încredere pe lungul drum spre podiumul de onoare de la München.

Elena CEAMPELEA execută cu eleganță exercițiul său la sol.

O evoluție ascendentă a avut în ultima vreme Mircea GHEORGHIU. El a adus echipei noastre puncte prețioase în cadrul campionatelor mondiale.

Paula IOAN — una dintre speranțele noastre olimpice, apreciată de spectatorii din Ljubljana.

NOTES

LAURI ÎNVIŢĂTORULUI RESPECT ÎNVINSULUI

De multă vreme stăruie pe timpanele multora dintre noi neplăcut și strident acel umilitor «Ați min-cat bă-la-ie!», pe care-l scandează uneori la competițiile sportive «suporterii» a căror — să-i zicem — pasiune eclipsează bunul simț și respectul elementar pentru ceea ce se numește întrecere sportivă. Ne-a fost dat să asistăm la asemenea manifestări nedorite chiar la unele întreceri școlare, deseori sub privirile neutre ale profesorilor și diriginților respectivi...

Este omenesc să te bucuri sau să te întristezi la o întrecere în care sportivi și spectatori, deopotrivă, trăiesc deseori momente de mare tensiune nervoasă care conduc în final la acele explozii de bucurie și torente de aplauze ce creează emoții de neuitat și atrag irezistibil sute de mii de pasionați, săptămână de săptămână, pe terenurile de sport.

Lupta sportivă — oricare ar fi miza și nivelul ei — când se desfășoară între parteneri ce se respectă reciproc capătă un plus de valoare spectaculară și mai ales etică. Ea a inspirat poeți și scriitori, pictori și sculptori, compozitori și regizori care au exprimat, în forme specifice, dinamismul întrecerii, sănătatea, frumusețea corpului și spiritului. Întrecerea a sugerat subiecte de creație de la Fidiș și pictorii anonimi etrusci, până la artiștii zilelor noastre.

Amintind valențele morale și estetice ale întrecerii sportive cu atât mai stăruitoare se pune întrebarea: ce au comun cu etica sportivă aceste adevărate «furci caudine» pe care elemente lipsite cit de cit de o educație sportivă le impun invinsilor?

Anii de contact nemijlocit cu marile întreceri sportive ce nu rareori vizau aurul Olimpului sau lauri de campion al lumii ne-au oferit nenumărate momente de suspense, dar și de sportivitate deplină.

L-am văzut pe italianul Fabra, la apusul tinereții, încercând la Jocurile Olimpice de la Roma (ca o ultimă satisfacție) să smulgă strălucirea unei medalii rîvnită o viață întreagă dar pierzînd în fața tehnicului și dirzului Pirulescu. Am văzut pe super-recordmanul lumii Ron Clark, învins în două finale olimpice, întinzînd primul mina învingătorului său; am văzut pe fotbalistii de la Arieșul învingînd într-o finală de «Cupă a României» marea echipă a Rapidului. În toate aceste cazuri, ca și în multe altele, publicul a aplaudat cu generozitate pe învingători și învinși deopotrivă, pentru spectacolul și fair-playul competițiilor care au meritat din plin stima publicului spectator.

Tehnicienii cu respect pentru meseria căreia s-au dedicat formează nu numai mușchi și deprinderi tehnice, ci și caractere. Pasiunea și eforturile lor, munca și abnegația sportivilor nu pot înflori decît într-un climat de sportivitate deplină, atît pe teren cît și în tribune.

De aceea, considerăm necesar ca sportivi, antrenori și spectatori, toți, laolaltă, să-și însușească, ca o condiție a progresului, comanda-mentul de majoră importanță educativă că **terenul de sport este un lăcaș de cultură, de educație și nu de manifestare a unor instincte primare.**

Pasiunea unor suporterii să nu altereze niciodată, ci dimpotrivă să stimuleze, climatul necesar deopotrivă înfloririi performanței și virtuților pe care sportul le dăruiește în sufletele tinerilor generații.

Ion BALAȘ

— Ați scos recent o nouă carte, despre educația fizică a copilului. Și fără s-o vedem în librării ne-am fi adresat dv. dat fiind bogata activitate și competența dv. în materie. Deci, prima întrebare: de când și cum să începem...?

— E clar! Mișcarea nu e numai o necesitate oarecare, cum sînt strugurii la masă, de pildă, ci o necesitate absolută. Regret că nu e obligatorie... Azi... Dar va deveni. Neapărat va deveni, pentru orice vîrstă sau sex. În limbajul comun această mișcare s-a concretizat organizatoric într-o disciplină cu două ramuri: educația fizică și sportul. Este interesant că educația fizică, în inteles general, începe cu școala. E foarte util acest lucru, fiindcă la noi, în socialism, a fost satisfăcut un mare deziderat: toți copiii de vîrstă școlii sînt școlari. Dar școala începe la 6 ani, iar educația în general (nu instrucția!) și educația fizică în special încep de la... început, de la naștere. Ba, aș îndrăzni să spun că dinainte de naștere.

— Asta înseamnă...

— O clipă, vă rog... De obicei, toată lumea e cu ochii pe viitoarea mamă. Dar trebuie să fim la fel de grijulii și cu copilul ce va veni. Nu numai în tratarea unei, să zicem, maladii a mamei, nu numai în stabilirea regimului de hrană, de igienă de viață, în general, ci și în ce privește favorizarea, prin mijloacele educației fizice, a dezvoltării viitorului om. Vă imaginați ce procese complexe se petrec în numai 9 luni, de la ovulul fecundat, măsurînd cîteva micron, pînă la copilul nou-născut. O creștere care numai sub raport cantitativ este de cîteva milioane de ori.

— Ce să tacă viitoarea mamă?

— Tocmai asta vroiam să spun acum, că exercițiile fizice ușoare, mersul pe jos, cît mai mult timp petrecut în aer liber, în mijlocul naturii, sînt doar cîteva din acțiunile binefăcătoare și pentru mamă și pentru copilul ce se dezvoltă.

— Am vrea să știm...

— O clipă, vă rog. Cît cîntărește un copil normal la naștere? Căm trei-patru kg. În primul an media de creștere este în jur de 3 ori. Retineti, această medie nu se mai realizează niciodată în viață. Ce-ar însemna ce un om de 60—70 kg să crească într-un an de... 3 ori!

— Nu e cazul să intervină...?

— Asta și vrem să spun. Toată lumea, părinții, bunica, prietenii, admiră copilul. «Ptui, să nu fie de deochi! Că dolofan a mai crescut!» Admiră cantitatea. Dar cu CALITATEA, cu funcționalul, cum stăm? În primele luni copilul e sedentar. Apoi învață să miște din mini și din picioare. Apoi mișcarea se amplifică. Copilul încearcă să se ridice în șezînd, în «patru labe» și apoi în stînd. Țarcul e «aparatură de gimnastică» neapărat necesar, fără de care dezvoltarea fizică a copilului suferă foarte mult. În sfîrșit, către vîrsta de 1 an, copilul începe să pășească. Avem de-a face pînă aici cu o acțiune spontană, naturală, prin care omulețul realizează un salt calitativ în dezvoltare. Întrebare: o favorizăm sau o frînăm fără să vrem? Multe mame înfașă copilul fedeleș, să-i crească picioarele drepte (falsă credință!), îl leagă să adoarmă (o altă mare greșeală), îl ține toată ziua în brațe (împiedîcîndu-i, de fapt, să se miște în voie). Să lăsăm copilului libertatea de mișcare, să-l stimulăm și să-l ajutăm să se tirească (fără asta nu va ști să meargă), să se ridice în picioare. Plînge? Nu luatul în brațe aduce liniștea, ci lichidarea cauzei obiective care generează plînsul (foame, frig, durere sau boală). Copilul începe să meargă. Ați observat desigur că, după un timp, devenind ceva mai... antrenat, merge cu pași mici și rezeți. Ar merge toată ziua. Și asta observă toată lumea. Nu vede însă pauzele pe care le face «pentru odihnă». Și mama, după o vreme, refuză să-l mai ia în brațe («ești mare acum!»), dar îi pretinde să meargă peste puteri, în ritmul ei, ceea ce e greșit.

Apoi copilul învață să sară. Mai întîi cu ambele picioare odată, ca vrabia. Vrem să-l ajutăm? Nimic mai simplu! Să-l învățăm să facă pasul mare și va ști curînd să și sară cum trebuie.

La început copilul se joacă eîngur. Cînd începe însă să observe în jur, vrea societate. Să i-o creăm. Unde sînt copii mulți, societatea se creează natural. Fratele cel mare se joacă cu cel mic. Intervine imitația. Cel mic vrea să facă ce face cel mare. Cînd fratele lipsește, mama sau tatăl trebuie să... coboare la copil, să facă cu el educație fizică. Am spus să facă, folosînd neapărat exemplul, indemnul, demonstrația. Altfel va risca nu numai întrebarea, «dar tu de ce nu faci?», ci va vedea că puștiul nu a ajuns să asocieze simbolul (vorba) cu gestul, cu acțiunea. De aici și implicații de alt domeniu, psihologic, cu urmări nu

COPILUL ȘI MIȘCAREA

interview
cu prof. dr. doc.
ADRIAN
IONESCU

din cele mai simple. Dominant e caracterul de joacă și el, ca singură soluție, trebuie păstrat nu numai de către cel mic, ci și de cel mare. Să ne jucăm deci, activ, cu copiii, să nu le comandăm. De regulă reușita e asigurată cînd jocul se asociază cu cîntul, cu povestirea. Repetarea caracteristică cîntecului duce la deprindere. Apoi, combinația joc-cîntec creează bucurie, încredere, expansiune, adică asigură participarea copilului la «program» și alte o sumedenie de lucruri pozitive.

Dacă educația s-a făcut bine în familie, educația fizică din creșă sau școală reprezintă o continuitate și duce la lichidarea ații de nedreptelor și nefolositoarelor «scutiri» de la orele de educație fizică. Grijă exagerată a unor mame să nu cadă copilul, să nu se tîrîie etc. are grave urmări nu numai în dezvoltarea fizică a acestuia, ci și în formarea caracterului său.

În sfîrșit, copilul nu trebuie să fie cocoloșit, indiferent de vîrsta și starea timpului. El trebuie să stea cît mai mult în mediul natural, în aer curat, în soare. Cînd e zăpadă sau frig să fie bine îmbrăcat și scos la aer. Va crește viguros și sănătos, va cunoaște la timp fenomenele și ființele din natură. Copilul unui prieten, la o vîrstă măricică, i-a spus odată tatălui: «Uite, tăticiule, ce cal mic!» Era vorba de un ied! Așa că...

— Educația fizică poate căpăta aspecte sportive?

— Da, dar nu de la 3—4 ani și dacă început e bine dirijat, de la lucruri elementare. Mă gîndesc că jocul cu mingea, de pildă, trebuie să deprînc la copil nu numai îndeminare, reflexe, ci și însuși apartinînd eticii, cum ar fi — de exemplu — spiritul colectiv («Tu te-ai jucat puțin, acum i-dăm și lui»).

Am ajuns deci la 3—4 ani...

— Mă tem că depășim spațiul rezervat...

— De ce? Am și terminat. De la această vîrstă copilul merge la grădiniță și acolo personalul capabil să dea educației fizice un caracter organizat, să facă din ea un proces instructiv-educativ corespunzător.

— În concluzie?

— Familia să se ocupe de încurajarea și dirijarea manifestărilor spontane ale mișcării la copii, să-i ajute să se dezvolte armonios. Copii bine crescuți, sub toate aspectele, sînt bucuria părinților și o zestre de neprețuit a patriei noastre socialiste.

Interviu consemnat de
Maria GEORGESCU

Foto: Ion MIHAIȚĂ

Mult zgomot pentru nimic

Zeno OPRÎTESCU, unul dintre puținii sportivi mai... răsăriți reprezentind noua, dar săraca, generație a inotătorilor clujeni.

După ce ai vizitat bazinele acoperite Floreasca și 23 August din București, sau piscințele din Reșița sau Ploiești, nu-ți poți imagina o bază sportivă membră a aceleiași familii decât purtând pecetea caracteristică a supraaglomerării, a unei activități pe cît de intense, pe atît de rodnice. Nu-ți poți imagina, dar dacă totuși ai curiozitatea să vezi și o «minune» deplasează-te la Cluj. În orașul de pe Someș, bazinele acoperite șomezează. Să vezi și să nu crezi! Acum, în plin sezon de toamnă, perla piscinelor acoperite din țară este văduvită de oaspeți. Am vizitat-o într-o joi dimineața și între orele 10 și 12 oglinda de apă a bazinului olimpic și a anexei sale (bazinul de 12,5 m) a fost tulburată doar de... joaca a 4—5 copii, iar în după-amiaza aceleiași zile, între orele 17—19 (ore de vîrf în activitatea oricărui bazin acoperit din țară), «măsurau» pe îndelete lungimea bazinului, nici mai mult nici mai puțin de 12 sportivi! Și în tot acest timp, bineînțeles, hala era luminată a giorno, instalațiile de încălzire și de filtrare a apei funcționau în plin, iar personalul de întreținere și garderobiera, în posturile lor, se agitău de parcă în bazin ar fi fost nu 12, ci 100 de înotători.

În fața acestei situații mi-a venit în minte titlul excelentei comedii shakespearene «Mult zgomot pentru nimic». Da, la Cluj, cel puțin în ultimii ani, în jurul natației s-a făcut mult zgomot, dar rezultatele, după cum se știe, sînt sub orice critică. Orașul cu cea mai strălucită bază materială (ne referim la natație) n-a reușit să-și plaseze nici măcar un singur sportiv printre campionii naționali ai sezonului 1970. Și cel puțin de-aici există unele perspective. Dar nu. Departate de a fi vorba de așa ceva. La Cluj, baza de masă în natație este inexistentă, iar faptul este recunoscut de către toată lumea cu o resemnare care-ți calcă pe nervi.

În zilele în care am fost oaspeții Clujului ne-a fost dat să auzim teorii și păreri, unele juste, altele însă de-a dreptul năstrușnice. Printre acestea din urmă cităm părerea că tineretul clujean nu ar nutri vreo pasiune deosebită față de natație și că, în general, este antitalent (în natație), fapt ce ar justifica toate neajunsurile. Dacă ar fi așa, cum se explică atunci rezultatele frumoase, unele chiar excelente, obținute de acești antitalentați pînă nu mai departe de acum 3-4 ani? Unii sînt de părere că treburile nu prea merg bine din cauza numărului insuficient de antrenori comparativ cu bogata bază materială existentă în oraș. Alții, dimpotrivă, susțin că și așa numărul antrenorilor este prea mare, întrucît din lipsă de elevi actualele cadre tehnice nu-și pot justifica activitatea și deci nici... salariile.

Octavian Mladin, antrenor de natație la C.S.M., își pune mari speranțe în cei 5 sportivi din secție, componenți ai diferitelor loturi naționale (Ion Vlad, Zeno Oprîtescu, Zoltan Casian, Sovago Gyöngy și Clara Cocai). «Aș vrea ca măcar una dintre «speran-

țele» lui Mladin — ne declară Constantin Mihai, secretarul Federației române de natație — să confirme. Deocamdată însă sînt sceptic. Clujul, din partea căruia eram îndreptățit să așteptăm marele reviriment al natației românești, s-a situat la periferia clasamentului centrelor cu preocupări în natație».

Enykó Pall, antrenor de natație la C.S.M. — secția copii, ne-a declarat: «Nicio dată nu am stat atît de prost ca acum cu baza de masă a natației clujene. De la 15 septembrie am în pregătire doar 20 de copii, o cifră cu totul neînsemnată dacă se ține seama că la prima selecție, în mod normal, ar trebui să exclud din pregătire circa 80 la sută dintre elevi. Pentru natație, o muncă de perspectivă nu poate fi dusă decît cînd ai la dispoziție sute de copii. De unde să iei însă toți acești copii cînd în Cluj, la ora actuală, centrele de inițiere nu mai funcționează? S-a considerat oare că aceste centre și-au făcut datoria și, drept consecință n-ar mai fi nevoie de ele? Nu cred și, cînd afirm aceasta, mă bazez pe faptul că din efectivele de absolvenți ai centrelor de inițiere, mie personal nu mi-a parvenit nici măcar un singur elev. Trebuia să se insiste deci în această direcție, să se acorde organizării centrelor de inițiere o și mai mare atenție și în nici un caz să se ajungă la soluția întreruperii cursurilor».

După cum se vede, situația critică a natației clujene nu este lipsită de explicații lucide. Explicații viabile au mai dat și prof. Mladin și antrenorul Adalbert Iordache și președintele clubului C.S.M. Cluj, Simion Kesői și mulți alții. Explicații...

Indiscutabil, Clujul intrunește toate condițiile pentru a contribui din plin la progresul natației românești. Pentru aceasta, Federația de natație are datoria nu numai să constate starea de fapt, nesatisfăcătoare, existentă la Cluj, ci printr-un reprezentant al său să-și facă simțita prezența la fața locului, în vederea luării unor măsuri organizatorice absolut necesare. Octavian Mladin, a cărui competență în materie nu o contestăm, și-a supraapreciat forțele și posibilitățile, dispensîndu-se cu prea multă ușurință de o serie de elemente valoroase din natația clujeană. Și rău a făcut, întrucît astfel s-a ajuns la falimentul sportiv cunoscut. Adalbert Iordache, «sifonat» de atitudinea neprincipială a lui Mladin, în loc să găsească calea unei concilierii (și aceasta în interesul natației), a cerut transferul din postul de antrenor la natație al C.S.M., în postul de antrenor de polo la Școala sportivă și transferul l-a aprobat. În această privință, o mare vină o are și Consiliul județean pentru educație fizică și sport care, deși a cunoscut frământările neprincipiale care existau în rândurile antrenorilor de natație, nu a intervenit cu măsuri energice, lăsîndu-l pe Mladin, pe Iordache și pe alți antrenori să săvîrșească greșeli cu consecințe dintre cele mai neplăcute. La Cluj se impune luarea cît mai grabnică a măsurilor necesare, iar antrenorii Mladin, Iordache, Maria Benedec, Enykó Pall, Sanda Bota, Eva Jelescu, Vlorel Crișan etc. au datoria să-și unească forțele pentru a scoate natația clujeană din greul impas în care au dus-o.

G. ȘTEFĂNESCU

Cînd te gîndesti că inotul clujean a dat țării — printre numeroși alții — și pe Ecaterina OROSZ-CRISTEA (în fotografie), campioană națională la 100 și 200 m bras, 100 m spate și 100 m delfin — recordmană a țării între anii 1946—1954...

ASPIRANȚI LA STARTUL OLIMPIC '72

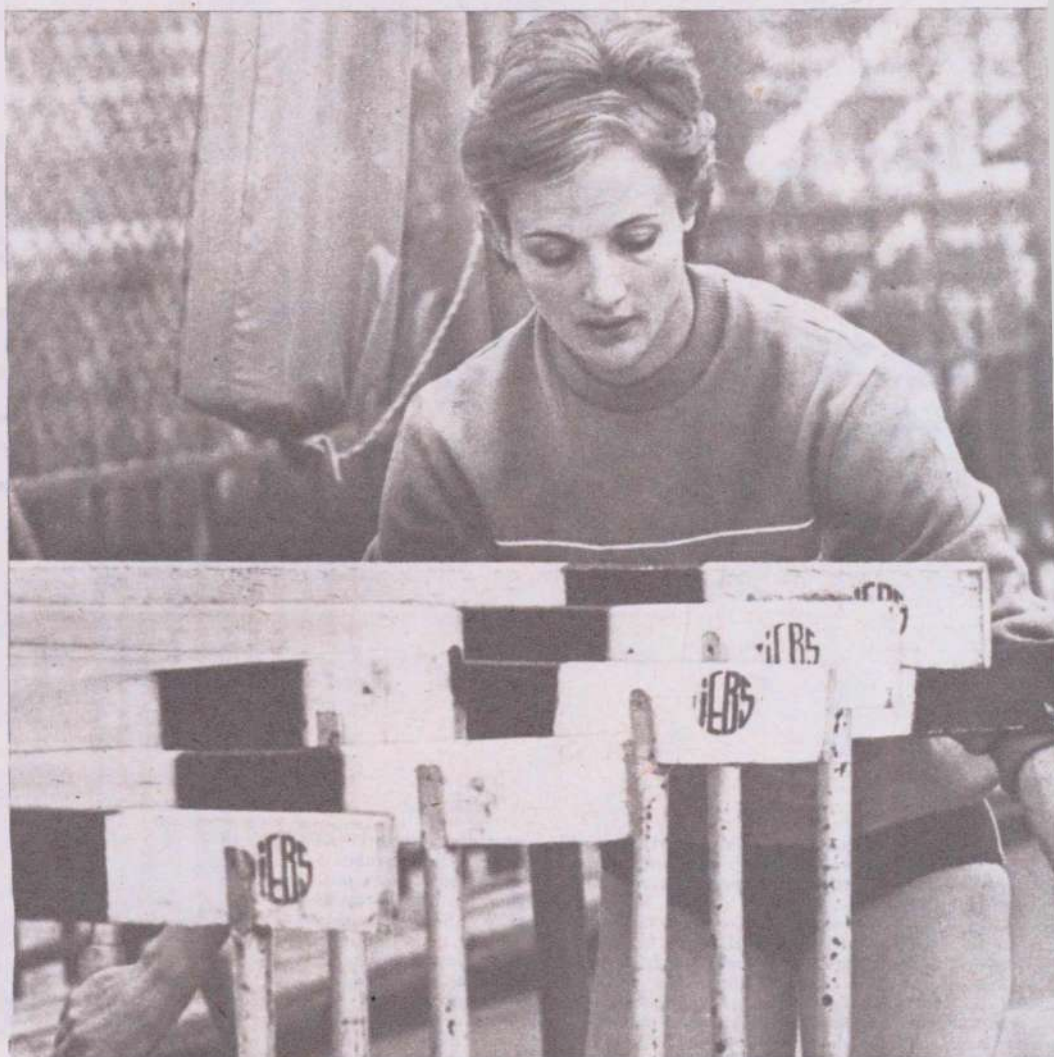

Valeria Bufanu într-un instantaneu-compoziție

A doua tentativă de doborâre a recordului mondial la 200 m garduri a eșuat cu numai o zecime de secundă (25,9). Valeria Bufanu trăiește o clipă de deznădejde, izbucnește în plîns. Plînsul e propriu și marilor campioni.

Cerul este din nou senin. Cele două prietene — Valeria Bufanu și antrenoarea ei, profesoara Eveline Ghimpu — se îndreaptă spre magazinul «EVA», unde au sosit noi modele de «maxi-jupe».

Foto: Ion MIHĂICĂ

Sezonul athletic 1970 în aer liber a fost pentru Valeria Bufanu un real corn al abundenței: 13,5—13,4—13,3—13,0—12,9 (recorduri la 100 m garduri, ultimele două dîndu-i dreptul la fotoliul de orchestră în concertul mondial), 23,5 (record egalat la 200 m plat), 4 826 puncte (record la pentatlon, chiar din debut, al cărui punctaj surprinde dacă este raportat la gabaritul Valeriei: 1,70 m înălțime și 56—57 kilograme), 25,9 (record la 200 m garduri, la o zecime de secundă de recordul mondial). Acest ultim record a fost stabilit la ora cînd marea majoritate a atleților noștri frunțași s-au considerat promovați după susținerea numeroaselor examene «afară». Am fost martori la acest record. Valeria Bufanu se prezentase la startul alergării de 200 m pentru o tentativă de record mondial.

Excelenta formă la care a ajuns în acest final de sezon s-a transformat într-un imperativ pentru Valeria Bufanu: «Acum ai putea să doborî recordul mondial la 200 m g. Încearcă!» Și, în lipsă de programare la un concurs în străinătate, undeva unde clima nu trimite atletismul în sală, Valeria Bufanu s-a mulțumit și cu stadionul Republicii, într-o alergare cam de una singură. Se dă startul. Valeria fișnește. Tempoul crește, crește, crește. Valeria este ca un bolid leșe din turnantă, cu o forță centrifugă căreia picioarele, se pare, nu-i pot rezista. Valeria face eforturi disperate să nu fie aruncată de pe culoar. Din cîteva puncte se aud voci: «Acum, Coca! Hai, hai! Faci record mondial!» Sînt vocile antrenoarei ei, profesoara Eveline Ghimpu, și ale unor admiratoare. Vedem și chipuri crispate, chipuri mute, cărora alergarea Valeriei le-a pus parcă un nod în gît. Valeria rămîne pe culoar, dar își dereglează ritmul, lovește în secunda 18 antepenultimul gard, se dezechilibrează și se prăbușește. Valeria privește îngrozită, fața i se crispează. Tentativa a eșuat. Nodurile, acele cîteva noduri, dispar. Acele chipuri crispate, chipuri mute, nu mai sînt nici crispate, nici mute. Se zîmbește, se discută. Valeria se ridică, abia pășeste, plînge. În privirile triumfătoare ale celor cîteva, să le spunem sceptici se poate citi: «Era normal! Prea este iacobomă! Prea vrea să le ia pe toate!» După o oră

nodurile se instalează din nou în gîturile respective. Valeria Bufanu face a doua tentativă. Cu picioarele și mîinile insingerate. Start! Valeria pleacă din nou în zborul ei de vis. Dar visul, de data asta, are aripi mai scurte. De teama unei noi prăbușiri, Valeria și-a invitat «galeria» la liniște, iar sieși și-a pus căpăstru la accelerator. Și... nodurile din gîturi dispar iarăși: 25,9. Recordul mondial a rezistat! Valeria izbucnește în plîns, cade în genunchi pe gazon, acolo unde se dă lovitura de începere la fotbal. Fotoreporterii immortalizează pe peliculă deznădejdea. Valeria se ridică. Din ochi îi ies lăcări. Este cuprinsă de furie: «Trebuie să dobor recordul mondial! Vreau cît mai repede un concurs!». Se încearcă consolări: «Lasă Coculeano, ai tot timpul la anull!» Valeria respinge consolările: «Anul acesta vreau! Acum, acum, cînd mă simt în formă! Cînd mă simt în formă vreau să dobor recorduri, nu să mă relaxez! Ați înțeles?».

Despre această fată care iubește atît de mult atletismul se cunosc destul de puține amănunte. Drumul ascensiunii ei a fost întrerupt în repetate rînduri: fie printr-un transfer de la un club la altul, fie prin trecerea de la un pedagog la altul, fie printr-o accidentare, fie printr-o suspendare. «După ce mi-a fost comunicată suspendarea, — ne-a declarat Valeria Bufanu, — cineva (nu-i divulg numele pentru că nu sînt rachiunoasă) m-a întrebat pe un ton... părintesc dacă n-ar fi nimerit să mă retrag din atletism. I-am răspuns cam nepoliticos, adică monosilabic: NU!». Ce cunoaștem noi despre Valeria Bufanu?

Valeria Bufanu s-a născut la 7 octombrie 1946, la Bacău. Tatăl — oltean, mama — moldoveancă. A avut o copilărie frumoasă. Îi plăcea să se joace, să facă năzbîții. Vărguta mamei încerca s-o disciplineze, dar Coca era iute de picior, așa că toate trazenetele se abăteau asupra fratelui ei mai mare, mai dolofan și mai molcuț. «Fugi, să nu te bată!» — îl indema Coca. «Lasă să mă bată acum, ca să nu mai stau cu frica în sîn!» — se justifica Dan. «Am

iubit-o și o iubesc foarte mult pe mama. Și-a dorit și o fată. Și a avut o fată cît zece băieți. Îi băteam pe toți băieții de pe strada mea. Același băieți cu care jucam fotbal sau care îndrăzneau să-l facă pe Dan să plîngă.» Temperamentul ei n-a împiedicat-o însă pe Valeria să se dedice mișcărilor de grație. Îi plăcea tare mult baletul. Această plăcere s-a năruit cînd a ajuns în clasa a cincea. Venise o comisie la Bacău din Cluj pentru a recruta viitoare balerine. Concluzia comisiei a îngrozit-o pe Valeria Bufanu: «Această fetiță de 11 ani, deși este slăbuță și are ureche muzicală, nu este aptă pentru coregrafie. Peste vreo doi ani nu va mai putea merge decît în cirje. A crescut mult prea mult...» A trecut anul, Coculeana aproape că a și uitat de mersul în poante. A venit 1958, și odată cu el — un concurs de atletism între școlile din Bacău. Profesoara de educație fizică, Elena Popa, a înscris-o și pe Valeria Bufanu, cu convingerea că această mică bătașă n-o va face de rîs. Așa a și fost! Coculeana a câștigat alergările de 60 m plat și de 300 m plat, iar la lungime a primit diploma pentru locul secund. Printre puținii antrenori care stăteau la pîndă în tribună se afla și Ion Butnaru. După concurs, antrenorul Butnaru a cerut asentimentul mamei. Mama nu s-a opus. Sportul, gindea ea, o să-i facă bine, după întreruperea coregrafiei. Ea, după ce s-a lămurit cu atletismul, cu pista de zgură, cam cîte și ce fel de julituri te amenință, și și-a reamintit de gingășia baletului, a cam strimbat din nas. Pînă la urmă, a spus da. De acasă la stadion și de la stadion acasă, drumul îl făcea pe bicicleta antrenorului, căreia îi tot sărea lanțul. Acest mijloc de locomotie a fost abandonat după cîteva timp: Bufanu continua să crească, iar picioarele ajunseseră să măture pe jos. Ca atlet, Butnaru a avut două pasiuni: săritura cu prăjina și alergările de garduri, așa că Valeriei nu i-a rămas decît să accepte această din urmă probă. Și a acceptat-o. Antrenamente, antrenamente și, după debutul «pe teren propriu», urmează, în 1959, cel «în deplasare». Ia Roman. Valeria Bufanu, în gară, nu-și putea stăpîni plînsul. «Nu-ți fie frică,

VALERIA BUFANU

dragă Coca, o să concurezi și chiar dacă o să pierzi n-o să fie nimic!» — o încuraja antrenorul «Nu mi-e frică de concurs, dar nu pot dormi fără maică-meal!» — explica Valeria. Concursul îl câștigă — la 300 m — cu 5—6 metri avans față de elevele antrenorului Olimpiu Constantinescu-Nehoi. În 1960, deci acum un deceniu, când avea 14 ani, începe afirmarea... oficială a Valeriei Bufanu: «școlarele» de la București. Aceste concursuri coincideau, ca dată, cu examenul de admitere în liceu. Mama i-a spus: **Fata mea, rămii acasă!**. Valeria s-a adresat atunci tatălui: «Tăticule, cine poruncește în casă?». Și, pentru prima oară, oțeanul și-a luat inima în dinți, exclamând: «Du-te la «școlarele» de la București, pe răspunderea mea!». Valeria câștigă cursa de 60 m garduri și se întoarce cu un tricou roșu de campioană școlară. Mama îi face o fustă albă și Coculeana se plimba, așa îmbrăcată, prin Bacău, mindră și țanțoșă ca un cocș. Pentru victorie, antrenorul Butnaru, care avea obiceiul s-o răsplătească cu cite un pachetel de ciocolată când era disciplinată la antrenamente, i-ar fi dat o cofetărie întreagă, dar nu-i ajungeau banii. I-ar fi cumpărat, poate, o păpușă, dar Valeria avea un obicei: tăia imediat păpușa să vadă ce are înăuntru. În același an, Valeria câștigă, tot la București, când nimeni nu se aștepta, cursa de 80 m g, cu 12,6. Devine componentă a lotului național de juniori. Ascensiunea continuă: concursuri, victorii, tricouri de internațională, iar în 1964 primul ei record național: 11,5 la 80 mg. (Cu un an în urmă, în 1963, Valeria Bufanu s-a transferat la Rapid București). Este prinsă în vârtejul unor lucrături de culise, străine de pista de atletism, și, în 1967, se mută la clubul Metalul, tot în Capitală. Așadar, după Ion Butnaru, Alexandru Mazilu, Victor Dumitrescu, ea trece în pregătirea lui Silviu Dumitrescu. «Am făcut record, la Oradea, cu 11,2, dar nu mi s-a omologat din cauza vântului favorabil, deși, pe vremea aceea, acolo, nu exista nici un anemometru!» — se plinge Valeria. Satisfacția o cunoaște la Oslo, cu prilejul Cupei Europei, unde egalează recordul Anei Serban, de 11,1 pe care avea să-l mai

egaleze de patru ori, pentru ca, la Odesa, să-l coboare la 10,8. Anul următor — 10,7, la Sofia, record pe care-l egalează de patru ori, iar la un concurs la Varșovia își îndeplinește norma olimpică: 10,6. Lui Silviu Dumitrescu, cu care intrase în conflict (deși, din punct de vedere etic, conflictul între pedagog și elev nu are ce căuta), nu-i venea să creadă. Valeria Bufanu i-a arătat foaia de arbitraj, pe care o smulsesse, fulgerător, din mina unui oficial. Situația nu mai putea continua. Silviu Dumitrescu avea convingerea că Valeriei Bufanu îi lipsește viteza, pe care, la alergarea pe garduri, nu i-o poate compensa decât perfecționarea ritmului. Valeria era de altă părere. Și, în cele din urmă, a rugat-o pe profesoara Eveline Ghimpu să-i fie antrenore. Proteste, memorii, culise, dar până la sfârșit Valeria Bufanu a câștigat bătălia, s-a transferat la Rapid și, în ultimul an, eliberată de tot ceea ce leagă picioarele atletismului de performanță, a început să dăruiască atletismului totul. Viteza (care i-a fost cîndva contestată), calitatea antrenamentelor, perfectă înțelegere cu Eveline Ghimpu, acestea la un loc au făcut din Valeria Bufanu «atleta nr. 1 a României», sportiva care pină în prezent, a adus țării 11 medalii de aur în confruntări internaționale oficiale (Jocuri Balcanice, Festivaluri, Concursuri internaționale, Campionate europene de sală — universitare), și care, speră să adauge noilor sale recorduri la 100 și 200 m garduri medalia europeană — la Helsinki, și cea olimpică — la München. Să așteptăm noul sezon și, odată cu el, noile sale izbutiri — de care nu ne-am îndoit și nu ne îndoim (revista SPORT se mindrește de a-i fi luat apărarea acestei excelente atlete, când spre ea erau îndreptate multe degete acuzatoare). În încheiere este de făcut o precizare: Valeria Bufanu nu vrea să rămână datoare; ea este convinsă de posibilitățile ei și nu precupește nimic pentru a și le afirma, chiar dacă condițiile îi sînt create uneori tardiv. Pînă în prezent, ea dovedește că nu cunoaște încă sensul noțiunii de tardiv. E bine, foarte bine!

Horia CRISTEA

FISIER

Concursul olimpic din Mexic (1968) a prilejuit ultima întrecere de amploare a hurdlerelor (termen omologat pentru specialiste alergării peste garduri) pe distanța de 80 m. Începînd din 1969, în urma hotărîrii F.I.A.A., secesă probă a fost din nou dimensionată, ajungîndu-se astăzi la alergarea de 100 m.g.

Proba a avut o evoluție rapidă, în ciuda multor specialisti care nu-i întrezăreau un viitor prea strălucit. Anul trecut, cea mai bună performanță aparținea lui Karin Balzer (R.D.G.) cu 12,9 iar cel de al 10-lea timp era cel al australiencei Maureen Caird cu 13,5. La sfîrșitul acestui sezon, recordul lumii a ajuns la 12,7, cinci atlete au coborît sub 13,0, iar cea de a 10 performanță a ajuns acum 13,1. Iată cum arată acest clasament (între paranteze este trecut performanța fiecărei alergătoare în sezonul 1969):

K. Balzer (R.D.G.)	12,7 (12,9)
T. Sukniewicz (Polonia)	12,7 (13,3)
Chi Ceng (Taiwan)	12,8 (13,3)
A. Jahns (R.D.G.)	12,9 (13,4)
V. BUFANU (ROMÂNIA)	12,9 (13,5)
P. Kilborn (Australia)	13,1 (13,3)
T. Nowak (Polonia)	13,1 (13,3)
H. Rosendaht (R.F.G.)	13,1 (13,5)
M. Back (R.F.G.)	13,1 (13,6)
T. Zebrowska (Polonia)	13,1 (13,6)
M. Caird (Australia)	13,2 (13,5)

Cele mai spectaculoase salturi (cite 6 zecimi de secundă) au realizat în acest sezon Teresa Sukniewicz, corecordmană mondială, și reprezentanta țării noastre Valeria Bufanu, care și-a încheiat sezonul — să nu uităm acal 25,9 pe distanța de 200 m g — a doua performanță mondială a anului — cu performanțe excelente. Privind clasamentul de mai sus vom vedea că plutonul frunțos este alcătuit, în mare majoritate, din specialiste ale probei, care-și datorează timpii îndeosebi tehnicii trecerii gardurilor. Numărul veritabilelor sprintere este în minoritate, cele mai rapide fiind Chi Ceng cu 11,0 pe 100 m, H. Rosendaht cu 11,4 și V. Bufanu cu 11,6. Și încă o remarcă interesantă: dintre cele 5 atlete care au parcurs distanța în mai puțin de 13 secunde, Annelie Jahns și Valeria Bufanu sînt cele mai tinere. (Ad. V.)

PERFORMERE ÎN HANDBAL

Primul tur al întrecerilor handbalistice a luat sfârșit. Ne propunem să vă prezentăm în paginile noastre două dintre formațiile care au avut o comportare bună în acest an. De fapt, ele sînt revelațiile campionatelor naționale. Este vorba de UNIVERSITATEA București și TEXTILA Buhuși.

Cele două echipe nu sînt, desigur, cele mai reprezentative pentru handbalul autohton, însă rezultatele remarcabile realizate de ele pînă în prezent ne-au convins că nu greșim făcînd această alegere.

Laboratorul din COTROCENI

*Ultimele sfaturi înainte de în-
perea antrenamentului.*

Dacă ar fi nevoie de o ierarhizare a locurilor unde s-au plămădit succesele handbalului românesc și în același timp a celor spre care se îndreaptă neconținut gîndurile iubitorilor acestui sport, parcul sportiv din Dealul Cotrocenilor, mai precis Institutul pedagogic, ocupă unul dintre locurile fruntașe. Împrejmuț și ocrotit parcă de castani umbroși, aici se află «laboratorul» de handbal al Universității din București. Obişnuită, în ultimii ani, cu locurile fruntașe din clasamentele campionatelor de handbal masculin, echipa UNIVERSITATEA reunește sub culorile sale aproape tot ce are mai bun handbalul studentesc din Capitală.

Revenită în prima divizie în anul 1964, Universitatea a trăit, pe rînd, toate stările sufletești: bucurie și exuberanță, mulțumire și liniște, tristețe și speranță. De fiecare dată însă s-au găsit resursele, mai bine spus s-au mobilizat acele forțe lăuntrice, specifice tineretii studentești, pentru a depăși unele momente mai grele sau pentru a celebra succesele. Și dacă pe parcursul anilor, liresc, studenții vin și pleacă, prof. Eugen Trofin conduce neîntrerupt destinele acestei mici uzine de handbal încă din anul 1963. «Nea Măndel» ride și plînge, «bicuiește» și mîngîie, demonstrează și sfătuiește, trăiește cu aceeași intensitate și golul marcat și pe cel primit, într-un cuvînt iubește handbalul. Așa se și explică de ce împreună cu firavii (pe atunci) Goran, Samungi, Marinescu, Anghel, Gațu, Eftimie, Duca, Paraschiv, Apostol, Papuc și alții, foștii săi elevi, cei mai mulți terminînd junioratul

la Clubul sportiv școlar din București, a reușit să facă din echipa Universității un team redutabil. Cu nimeni nu se supără pentru faptul că universitățile, cîte or fi ele lume, adună liceeni și împrăști profesori, medici sau ingineri, ni Universitatea București nu poate proceda altfel și rezultatele s-au văzut: loturile reprezentative de seniori și tineret au fost și sînt bine reprezentate atît numeric cît valoric de foști sau actuali «universitari».

Alături de prof. Eugen Trofin pe puntea de comandă a vasului ce navighează în prezent pe ape liniștite și calde, dar nu total ferite de furtuni (atenție timonieri și murlinari!) ale campionatului național ediția 1970/71, se află maestrul și meritul al sportului Virgil Hnat, pe sonalitate ce nu necesită nici un fel de... prezentări. Ceea ce ni se pare demn de relevat este faptul

Chicsid a depășit din nou apărarea adversă.

Echipe «Universitatea», împreună cu cei doi antrenori, prof. Eugen Trofin (stînga) și prof. Virgil Hnat (dreapta).

Am pus aceeași întrebare mai multor jucători:

— «Ce-ți dorești în viitorul apropiat și mai tîrziu?»

Gavril CHICSID, maestru emerit al sportului, component al lotului național, una dintre revelațiile C.M. de la Paris: «Pentru anul 1971 îmi doresc în primul rînd obținerea diplomei de profesor de educație fizică. Totodată, doresc să fiu prezent în echipa reprezentativă a României, care va cîștiga Campionatul mondial studentesc din aprilie 1971. Doresc, și voi face tot ceea ce depinde de mine, să rămîn titular în lotul «mare». Pentru viitor, un singur gând: Jocurile Olimpice de la München din 1972».

ION PARASCHIV, maestru al sportului, cel mai vechi component al echipei, selecționat în toate loturile reprezentative (juniori, tineret, studentesc, seniori!): «Anul 1971; doresc să fie cel în care voi intra în rîndurile profesorilor de educație fizică. Aș vrea să avem o comportare cît mai bună în campionat și, de ce nu, titlul în fond, cine nu-și dorește acest lucru?»

ȘTEFAN ORBAN, component al lotului național: «Locul 1 la Campionatul mondial studentesc din 1971; o comportare cît mai bună și mai constantă. Și încă ceva. Atenție, prietenul meu Penu: îți doresc nespuse de mult focul! Apoi, München, 1972.»

Antrenamentul s-a terminat odată cu venirea serii. Jucătorii și antrenorii s-au retras în vestiare. O ultimă analiză a antrenamentului, apoi dușul și binemeritata odihnă.

Afară, cu toată răcoarea serilor de toamnă, terenul nu-i pustiu. În foșnet molcom, ruginiu, se pun la cale ultimele șiraticuri tactice.

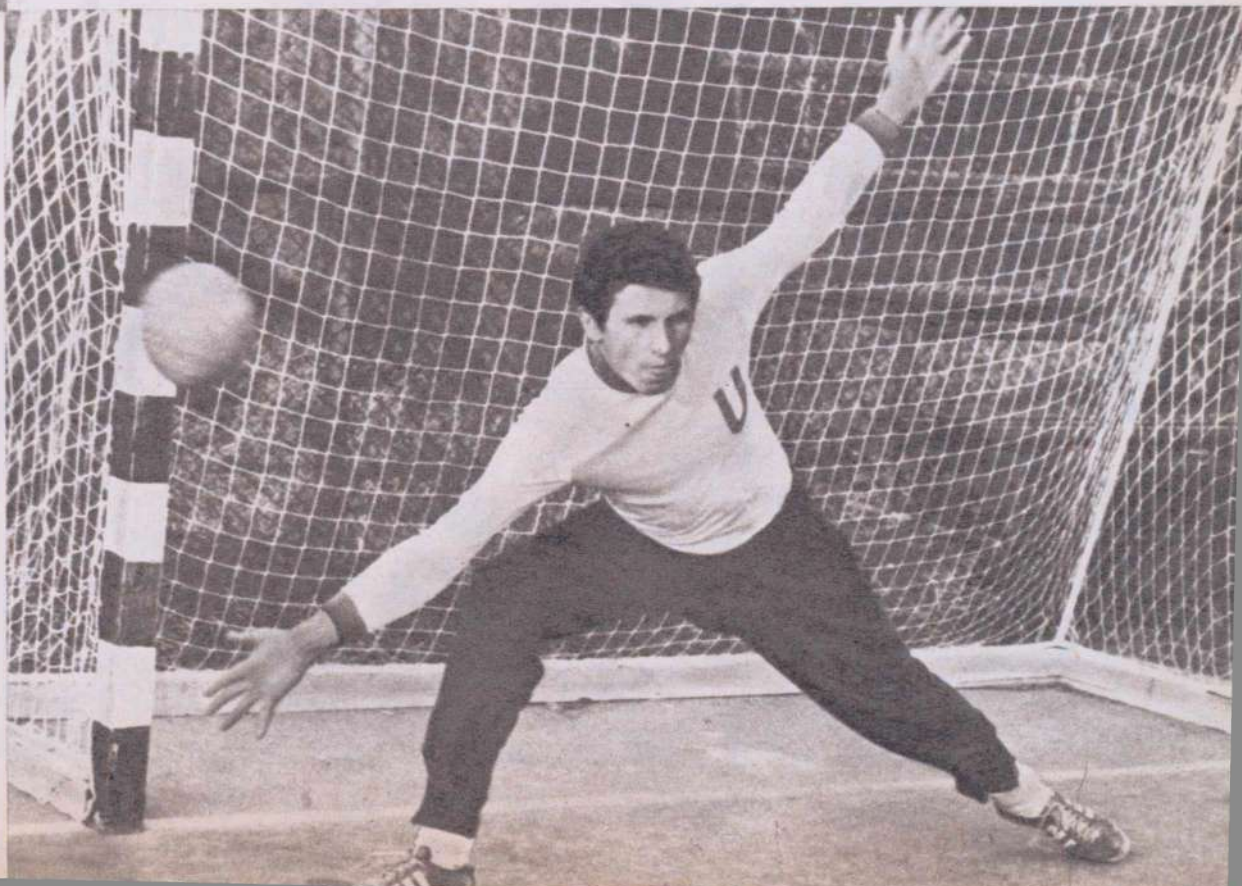
Mihail VESA

performanță a înțeles că numai prin muncă și pasiune, prin sacrificii în folosul sportului de performanță, a fost posibilă ridicarea pe cataragul cel mai înalt a tricolorului românesc la Dortmund, Praga, și Paris, Virgil Hnat va merge și ca antrenor pe același drum și bineînțeles că elevii săi îl vor urma. Întrebat fiind «cum explicați comportarea remarcabilă din acest început de campionat?», Virgil Hnat spunea că ea se datorește în primul rînd omogenității echipei privind vîrsta jucătorilor (toți sînt studenți), precum și faptului că marea majoritate a lor sînt studenți la I.E.F.S., deci «în specialitate». Credem că din modestie nu ne-a pomenit nimic de volumul ridicat de muncă depus în timpul antrenamentelor. De altfel, de acest lucru ne-am convins asistînd la un antrenament obișnuit al echipei Universitatea

din București. Tricourile jucătorilor au devenit repede umede și aburinde; fețele lor au căpătat imediat o tentă roșiatică mai pronunțată. Era oare numai dorința unanimă de a fi în ton cu frunzele castanilor martori la întregul proces de pregătire? Forta șuturilor lui Chicsid, Bădău, Schuman, Ștef, reflexele și mobilitatea lui Orban și Banciu, viteza și indeminarea lui Paraschiv, Voina, Cosma, Chircu, Anton au avut darul să ne convingă că în «laboratorul din Dealul Cotrocenilor» încercările și experiențele au fost reușite. Și ei, castanii, nelipsiți la aceste experiențe, ne-au șoptit romantic că sînt multumiți. Aceeași mulțumire, de fapt cea mai mare răsplătată pentru întreaga sa activitate voluntară, și-a manifestat-o și lectorul Constantin Sandu, inimosul și destoinicul președinte al secției de handbal a Universității.

Orban, principalul pretendent la tricoul cu nr. 1 al echipei reprezentative de handbal.

că «Gîl» Hnat a revenit la Universitatea, ca jucător, în anul 1966, după o absență de 7 ani — cît a activat la Dinamo București, după ce în timpul studenției a jucat la C.S.U., precursora Universității — «cînd îi mai bătea cineva pe C.C.A. și Dinamo», așa cum spunea însuși Gîl. Hnat a părăsit din nou Universitatea și în perioada 1966—1969 a fost antrenor și jucător la formația TUS Reinhausen (din R.F.G.), pentru ca apoi să revină la echipă ca antrenor (de, dragostea dintii nu se uită!). Nu sîntem siguri că Gîl va reuși să transmită în totalitate vreunuia dintre elevii săi toate secretele necrujătoare aruncări prin evitare, dar lucrul de care sîntem pe deplin convingși este că noul antrenor al universitarilor bucureșteni va fi o pildă vie privind dragostea pentru sport în general și pentru handbal, în special. Așa cum ca sportiv de mare

TEXTILA - BUHUȘI O REVELAȚIE

Munca zilnică la antrenament, cheia succesului echipei Textila.

Buhuși — oraș sinonim pe hartă economică a țării cu Combinatul textil, iar pe harta sportivă cu echipa feminină de handbal. Iar două dintre «forțele» dominante care fac astăzi faima micului orașel.

Da, handbal. Pentru că, dacă ar să vorbim despre celelalte sporturi practicate la Buhuși, nu am avea prea multe de spus. Puțin fotbal reprezentat de o echipă din divizia C (care ocupă ultimul loc în clasamentul primei serii), și puțin box, care dat cu trei ani în urmă un campionat național — Petre Mircescu.

În concluzie, puțin și totuși... destul pentru că echipa feminină de handbal din divizia A, clasată pe locul V, a fost revelația acestui campionat datorită jocului de calitate prestat, numeroaselor ei victorii asupra unor formații puternice, și și tinereții ei — media de vîrstă fiind 19 ani.

MUNCA, SPORT, ÎNVĂȚĂTURĂ — TREI COORDONATE FUNDAMENTALE

Formația actuală este alcătuită din 15 jucătoare: Rada Șerban Scarla (căpitan), Ingeborg Szekely, Maria Simeria, Sanda Agoroaiei, Aurica Vrinceanu, Chiuta Focea, Maria Andrei, Viorica Vieru, Maria Stoleru, Elena Asevoaiei, Lidia Stan, Elena Oprea, Mani Șerban, Zizi Păduraru și Vasilica Scinteie.

Toate fetele sînt absolvente ale școlii profesionale și eleve la liceu seral, cu excepția uneia singure: Elena Oprea, care și-a luat bacalaureatul și se pregătește acum asiduu pentru examenul de admitere la I.E.F.S. Toate sînt muncitoare la Combinatul textil. Munca, sportul și

învățătura constituie așadar trei coordonate fundamentale ale activității lor cotidiene.

Antrenorul, Crisostom Dantzi, tânăr absolvent al Facultății de educație fizică din Iași, se ocupă de această echipă din 1968, când ea era amenințată cu retrogradarea din divizia A. Și într-adevăr echipa a retrogradat în B, unde timp de un an a obținut numai victorii. În campionatul 1969-70 fetele au repromovat în divizia A și ocupă actualmente locul V.

L-am rugat pe tov. Crisostom Dantzi să ne spună cum s-a reușit să se ocupe locul de frunte în clasament.

— Foarte simplu — ne-a răspuns — printr-o muncă asiduă, aceasta însemnând zilnic câte 2-3 ore de antrenament. S-a creat astfel un spirit de echipă, o fuziune sufletească între membrii formației, demne de învidiat. Pot spune că și în realizarea unei colectivități atât de unite stă o parte din cheia succeselor noastre. Dar mici greutăți au fost datorită puținului timp liber. Fetele au o disciplină de fier. Nu-și neglijează nici munca profesională din fabrică și nici învățătura. În această privință sînt vrednice de toată admirația.

— V-am ruga să ne spunți ce planuri de viitor aveți.

— Un deziderat principal ar fi consolidarea poziției în divizia A prin ocuparea unui loc cît mai bun în clasament. Și, în perspectivă, am dori să mai avem încă o echipă, în divizia B.

O PEPINIERĂ A HANDBALULUI FEMININ

Bazele handbalului la Buhuși s-au pus în 1951, când s-a înființat echipa. Timp de 10 ani s-a jucat handbal în 11, după aceea trecindu-se la handbalul în 7s.

Dintre fondatorii și animatori echipei îi amintim pe profesorii Vasile Lipan și D. Popescu-Colibași, pe Maria Toia, Constantin Baci și pe M. Schulman. Acești oameni minunați, pasionați iubitori ai sportului, pornind în activitatea lor de la zero, au luptat să creeze o echipă puternică, valoroasă și, în mare măsură, și-au atins scopul.

Și cum pentru concretizarea unor afirmații rezultatele sînt cele edificatoare, să răsfoim plamăresul echipei...

În 1968, în cadrul turneului internațional, din R.D.G., din cinci jocuri Textila a obținut trei victorii; tot în 1968 în «Cupa primăverii» — locul II și în «Cupa F.R.H.» — locul II. În 1969, «Cupa primăverii» — locul I; în același an un turneu în Ungaria — locul II și o competiție în Iugoslavia, unde echipa n-a suferit nici o înfringere. În februarie 1970 Textila a obținut în cadrul «Cupei orașului Olomouk» (Cehoslovacia) locul I.

Constantin Bacru, directorul comercial al Combinatului, «sufletul» echipei — cum i se spune, datorită marelui interes ce i-l poartă — a ținut la rindu-i să ne precizeze:

— Echipa noastră a avut o serie de fluctuații din divizia A în B, țira în primejdie climatul sufleteș al formației, datorită demoralizării inevitabile. În această privință subliniez ajutorul substanțial al Federației de handbal, care ne-a stimulat în mod deosebit. Am avut aprobări de participare la turnee internaționale, s-au organizat la Buhuși tabere și loturi de tineret.

Trebue menționat, ca o inițiativă laudabilă în Buhuși, înființarea pe lângă fiecare școală a unui teren de handbal, alături de cele două ale asociației mai existind încă patru terenuri omologate.

În perspectivă, realizarea dorinței ca liceul din oraș să aibă program special de handbal, în vederea pre-

gătirii judicioase a junioarelor, cit și în scopul creării unor cadre noi.

HANDBAL DE PERFORMANȚĂ... FĂRĂ SALĂ DE ANTRENAMENT

Din păcate, nu există cer fără nori sau soare fără pete. «Pata» Buhușului este lipsa unei săli de antrenament. De fapt, ca să fim drepti, există un fel de sală pe locul unei foste circumi. Această «sală» (dacă avem curajul s-o numim astfel) are întrebuințări multiple: se joacă baschet, se antrenează boxerii, și... de ce nu s-ar antrena și handbalistele?

Dar cum handbalistele le lipsește curajul să folosească o sală neîngrijită și într-o stare deplorabilă — pentru că ele vor să facă sport — trebuiau să se deplaseze iarna, cînd nu mai puteau folosi terenurile, la Bacău sau la Piatra Neamț. Deoarece deplasările trebuiau făcute de două-trei ori pe săptămîină, iar abonamentul a fost scos de asociația sportivă, handbalistele au avut neplăceri cu C.F.R.-ul, care a considerat plecările repetate în interes personal și a vrut să le impute 100 000 de lei. Cu puțină bunăvoință și prin înlăturarea birocrației, încă existent, problema e pe cale de a se rezolva.

Ce bine ar fi...

Violeta ANTONIU

1. Maria Simeria și Aurica Vrinceanu iubesc deopotrîvă munca profesională și activitatea sportivă.

2. Tinerii soți Rada și Constantin Scarlat privesc cu mindrie la colecția lor de fanioane.

3. La școala sportivelor noastre sînt cele mai sirguincioase eleve.

4. Pentru Lidia Stan, Vasilica Scînteie și Mariana Stoleru muzica constituie o a doua pasiune.

5. Ingeborg Szekey într-o postură mai puțin cunoscută suporterilor — aceea de gospodină.

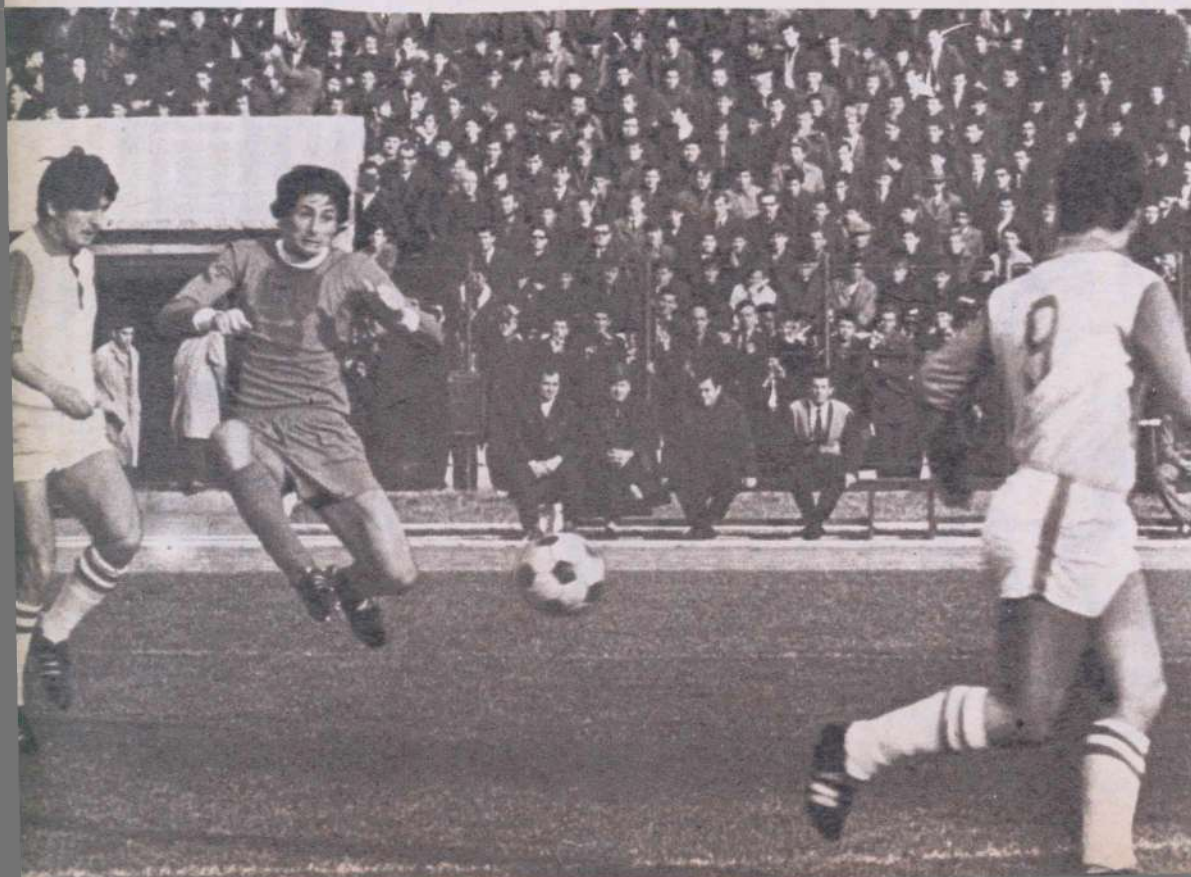
Foto: Ion MIHĂICĂ

Echipa textilistelor din Buhuși, autoarea unui excelent tur de campionat (locul cinci). De la stînga la dreapta: Zizi Păduraru, Viorica Vieru, Elena Asevoaiei, Mani Șerban, Maria Stoleru, Vasilica Scînteie, Rada Șerban Scarlat (căpitana echipei), Maria Andrei, Maria Simeria, Aurica Vrinceanu, Chiușa Focea, Ingeborg Szekey, Sanda Agoroaiei, Elena Oprea și Lidia Stan.

DERBIUL în două puncte și trei imagini

1. **Dinamo a învins U.T.A.**, în primul rînd prin efortul generos al celor trei «mexicani» ai echipei de astăzi (Dinu, Nunweiler VI, Dumitrache). Diferența de clasă dintre cei trei și restul echipei nu mai e un balast, ci o calitate. Să nu uităm, de asemenea, aportul lui Mircea Constantinescu, care conferă apărării dinamoviste o siguranță fără precedent în perioada post-Datcu. Remarcabilă reîntrarea lui Nunweiler III, care ne face să regretăm că foștii campioni s-au privat timp de doi ani de serviciile lui. La valoare — Stoienescu. În creștere — Sălceanu. Zig-zaguri de formă — Deleanu și Cheran. O observație: Doru Popescu se simte din ce în ce mai bine în spațiul mai larg al extremei.

U.T.A. a obosit puțin. Rulează de prea multă vreme un lot restrîns. A avut neșansa unei ocazii unice ratate de Axente în primul minut și povara psihologică a primului gol, înscris din ofsaid. Dacă mai adăugăm totală a lui Dembrovski, plus tentația ciudată a apărării spre jocul la ofsaid, începem să ne explicăm declinul de moment al campionilor.

Și totuși, U.T.A. nu și-a spus ultimul cuvînt. Florian Dumitrescu, plus resursele neexploatate (încă) ale celor «doi de la mijloc» — Domide și Axente — iată două elemente care se pot converti în tot atîtea valori de potențial menite să-i mențină pe ardeeni în lupta pentru titlu.

2. **Sprintul Dinamo** o provocat o puternică emulație în rîndul următorilor. Nu mai puțin de patru echipe («Polis-Iași, Rapid, Steaua și Petrolul) au obținut victorii ÎN DEPLASARE, la numai 24 de ore după vestea celui 4-1 de pe Dinamo. Să notăm, de asemenea, că toți cei 6 urmăritori ai lui Dinamo (pînă la Farul inclusiv) joacă acasă la 15 noiembrie, în ziua derbiului de la Ploiești, Petrolul—Dinamo.

Să sperăm că această cavalcadă va accelera și tempoul general al jocului echipelor noastre, astfel încît meciul Italia-Austria să nu mai fie doar un model foarte greu de atîns.

Cele trei imagini

A) «Loli» Lereter a ținut foarte mult să-l anihileze pe Dumitrache, dar tinerețea și-a spus cuvîntul.

B) Duel Nunweiler VI-Domide. Radu apare mult mai relaxat decît ardeanul, deși are și «problema mingii».

C) Dinu, în stil de as. Să sperăm că fotoreporterii din Cardiff vor fi de aceeași părere.

I. Ch.

Foto: Paul ROMOȘAN

CURAJ, TRICOLORI!

• E adevărat că U.T.A. a pierdut fără drept de apel duelul cu Steaua roșie, mărturisind o inferioritate evidentă.

E adevărat că Steaua a fost surclasată de Eindhoven, care i-a frânt aripile într-un singur minut.

E adevărat că Dinamo, în ciuda resurselor sale superioare primelor două, a trebuit să-și recunoască limitele, în fața unei echipe masive ca un tanc.

Acum, însă, toate aceste eșecuri aparțin trecutului.

Miercuri, la Cardiff, cei mai mulți dintre cei învinși la 4 noiembrie vor îmbrăca tricoul tricolor, pentru a susține o nouă bătălie, poate mai grea decât celelalte.

Să sperăm că această simplă schimbare de tricou va reaprinde energiile la focul spiritului de luptă demonstrat cu luni în urmă la Guadalajara, pentru a reînnoași firul COEZIUNII TRICOLORE, astfel încât înfringerile de la 4 noiembrie să nu șteargă definitiv «legenda Feijenoord»-ului și amintirea Guadalajarei.

CURAJ, TRICOLORI, LA CARDIFF!

I. CH.

În fotații

1. **DINAMO BUCUREȘTI-F. C. LIVERPOOL** 1-1. Sălceanu îl va dribla pe Thompson și va înscrie (Foto: P. ROMOȘAN).

2. **U.T.A. — STEAUA ROȘIE** 1-3. Dembrovski încearcă o «foarfecă», dar zidul echipei iugoslave pare inexpugnabil. (Foto: I. MIHĂIĆA)

3. **STEAUA — P.S.V. EINDHOVEN** 0-3. Echipa noastră a atacat mult în primul sfert de oră, dar lipsa ei de experiență a fost decisivă. (Foto: V. BAGEAC).

TIMIȘORENI

În căutarea celei de a doua surprizi

C.F.R. TIMIȘOARA
1970-1971

Sus: COREC, DONCA, MEHEDINȚI, RĂCELESCU,
CHIMIUC, SPERIOSU, TATAR.
Jos: CIOROPARU, HERGAN, NESTOROVICI, MA
NOLACHE, PERIATU, BOJIN.

PENTRU ALBUMUL DUMNEAVOASTRĂ

Fotografiile: Paul ROMOȘA

Ultimele 15 luni din viața C.F.R.-ului timișorean pot constitui tema unui adevărat serial de succes, în care «elementul surpriză» se împletește la tot pasul cu toate celelalte elemente din arsenalul genului.

Era, deci, în vara trecută... Timișoara s-a decis să promoveze în A. Aleasa inimii timișorenilor a fost Politehnica. Tot ceea ce a avut mai bun Timișoara la ora aceea a fost cedat Politehnicii. C.F.R.-ul s-a resemnat, înțelegând imperativul momentului, mai ales că ofensiva Politehnicii avea și cadrul unui nume celebru: Ripensia.

Și a venit etapa primă a campionatului «speranțelor timișorene». În prima sa cronică timișoreană, Petru Arcan scria: «Peste 7 000 de spectatori au venit să vadă la lucru formația de care sînt legate multe speranțe...» «Poli» a obținut victoria (1-0 cu Minerul Baia-Mare). În aceeași zi, la Meiaș, C.F.R.-ul, rămas fără cei mai buni jucători ai săi, «își crea prima situație de gol în minutul 60», pierzînd cu 0-1.

În etapa următoare, rolurile s-au inversat (C.F.R.-ul a învins cu 3-2, acasă, iar Ripensia — «Poli» a pier-

dut la Reșița — 1-3, dar totul a fost pus în sarcina hazardului, fotbalistic. Etapa a treia a adus victoria așteptată a Politehnicii, acasă (2-1 cu C.F.R. Arad) și surpriza unui «egal» al cefeștiștilor, la Satu-Mare... Dar surprizele au continuat. După etapa a 4-a, oastea imputinată a C.F.R.-ului avea un punct avans față de elita Politehnicii...

Și a mai trecut o etapă... Și locurile iar s-au schimbat. După etapa a 7-a, C.F.R.-ul era pe locul 13... După a opta, C.F.R.-ul își păstra cu mare greutate locul... «Poli» câștiga derby-ul timișorean, urcînd pe locul 2...

Cu trei etape înainte de sfîrșit, C.F.R. a urcat pe locul 7-8, dar «Poli» era lider... Și a continuat să fie după etapa penultimă a turului... Surpriza, însă, era poziția C.F.R.-ului, «cocotat» pe locul 3 cu echipa sa de... resturi. Această surpriză avea să pună lumea pe gînduri după ultima etapă a toamnei, cînd «Poli» a cazut «pe cinci», iar C.F.R.-ul a trecut vice...

Începutul returului uimește pe toată lumea. C.F.R.-ul câștigă la Arad jocul cu Vagonul (etapa 19) și își păstrează titlul de lider... C.F.R.-ul rezistă asalturilor și după etapa a 22-a, deși pierde un punct acasă: 1-1 cu Minerul Baia Mare... Apoi vine ziua cea mare a

BOJIN

Pe fondul dificultăților reale prin care trece C.F.R. Timișoara, Bojin deține un record semnificativ, el fiind autorul tuturor golurilor echipei timișorene. (După opt etape).

Bojin este un jucător foarte tânăr și talentat. La 19 ani, Marin Bojin reprezintă principala (dacă nu singura) forță de șoc a echipei ceferiste. Orșovean de origine (născut la 24 august 1951), Bojin și-a petrecut copilăria fotbalistică în orașul natal, parcurgând toate etapele «creșterii» la Unirea Orșova. (Un timp l-a avut ca antrenor pe fostul «politehnist» timișorean Tănase). În 1967, deci la 16 ani, Bojin a jucat în C. A fost transferat la C.F.R. Timișoara acum patru luni, în febra startului ceferist în A.

Bojin e un jucător plin de temperament, cu o tehnică surprinzătoare pentru antecedentele instruirii sale și cu un șut puternic, asigurat — ceea ce e foarte important — de ambele picioare. Avem convingerea că Bojin va ști să-și găsească drumul în prima linie a fotbalului nostru.

MANOLACHE

Deși moldovean de origine, Manolache se confundă cu istoria zbuclumată a fotbalului timișorean din ultimii 15 ani. Fostul centru înaintaș al echipei naționale este un luptător prin excelență, de numele căruia s-au legat multe din încercările fotbalului timișorean de a-și învinge propriile bijibile și resemnări.

Astăzi, la 34 de ani, Manolache nu mai are vigoarea primel tinereți. Astăzi, din păcate, Manolache nu mai poate fi «virful» de la Copenhaga. Un Manolache în formă ar fi transformat, până la nerecunoaștere, stilul de joc și poziția actuală a echipei timișorene. Și așa, însă, rolul fostului golgeter permanent al Timișoarei poate fi deosebit de mare. Manolache este capabil să adune energiile oarecum latente ale tinerilor și timizilor săi coechipieri.

Hai, Manolache!

MEHEDINȚI

Oiteanul Mehedinți e și el un tânăr jucător care ar trebui să «iasă la lumină», judecând după calitățile sale fizice și după receptivitatea sa la capitolul tehnicii simple a apărătorului.

Studentul electrotehnist Petru Mehedinți s-a născut la Balș (8 septembrie 1949), dar a început să joace fotbal la Lugoj, ca «pitic», în 1960. După cinci ani a promovat la juniorii «Vulturilor»... În 1967 a devenit junior al «Politehnicii» Timișoara, dar a fost cedat un timp Lugojului, în divizia C. A îmbrăcat tricoul C.F.R.-ului în 1969.

Mehedinți e un stoper vigoșos, cu alonjă și tenacitate. Uneori, însă, lese din disciplina jocului, uitând că reprezintă spatele frontului. Așa s-a întâmplat și în meciul cu Dinamo, în care talentatul Mehedinți, avântat în atacuri fără acoperire, a fost principalul vinovat de «întoarcerea» scorului.

Să sperăm că Mehedinți va deveni, până la urmă, un apărător pe care se va putea conta.

BECKER - VORONCOVSCHI

La ora cind am făcut această fotografie, cuplul de antrenori BECKER-VORONCOVSCHI nu trecuse, împreună cu echipa sa, prin purgatoriul de la Arad.

Legați amindoi de fotbalul timișorean (Becker a jucat la Banatul, acum 35

de ani, iar Voroncovschi a evoluat sub tricoul «marei CFR»), antrenorii de astăzi nu pot fi condamnați pentru situația actuală a echipei.

Tehnicienii spectaculoși, Becker și Voroncovschi vor și să-i redea — sintem siguri — C.F.R.-ului o linie de plutire, indiferent de perspectiva imediată, care nu e dintre cele mai strălucite.

derby-ului, dar «plebeii» ceferiștilor îi țin în șah pe «patricienii» de la «Poli»: 0-0. Duelul capătă o tensiune maximă după etapa a 26-a cind C.F.R.-ul și «Poli» se află pe locurile 1 și 2.

Campionatul diviziei B (seria a II-a) se încheie cu victoria «la fotografie» a C.F.R.-ului... «Poli» a rămas la trei puncte de echipa care se sacrificase pentru «propășirea fotbalului timișorean».

Așa a reapărut C.F.R. Timișoara în prima divizie.

Ce a urmat, știm foarte bine... C.F.R.-ul a luat un start greu, poate și ca urmare a luptei epuizante pe care a dus-o în divizia B, cu un lot modest. C.F.R.-ul a pornit la drum «cu mijloacele diviziei B». Rezultatele s-au văzut. «Lanterna» pe care o deține demonstrează că, deocamdată, cel puțin, fotbalul timișorean nu are resurse suficiente. O dovadă? Doi dintre cei mai talentați jucători ai actualului lot — Bojin și Mehedinti — sint aduși din altă parte.

C.F.R.-ul e o echipă care a «călcat cu stîngul». La asta a contribuit și o oarecare lipsă de moral care a avut o reacție în lanț... Șutul lui Oblemenco, din prima etapă, a determinat o primă frîngere a aripilor. Victoria asupra dinamoviștilor băcăuani a lăsat im-

presia că va îndrepta lucrurile, dar au urmat alte momente-cheie neexploitate. Jocul pierdut cu Dinamo București, după un promițător 1-0 la pauză, a fost o a doua lovitură. În sfîrșit, acel neașteptat 0-1 cu C.F.R.-ul clujean a atras, firește, degingolada din meciul cu U.T.A. (0-6).

Ce-i de făcut?

C.F.R.-ul nu are decît o singură armă: elanul. Situația sa e grea, nici vorbă, dar echipa lui Manolache nu trebuie să depună armele, mai ales că deținătoarea mult invidiatului loc 14 nu are astăzi un avans zdrobitor. C.F.R.-ul ar putea să-și amelioreze jocul. Pînă acum, echipa a plătit tribut lipsei de maturitate a fundașilor și nervozității atacanților, mereu obsedați de razele «lanternei». Singura soluție e echilibrarea echipei, prin întărirea «mijlocului», mult prea fluctuant de la o etapă la alta — tot ca o urmare a nerăbdării.

În iulie, C.F.R.-ul a realizat o performanță neașteptată, promovînd în divizie. Cine știe dacă, pînă la urmă, echipa de pe Bega nu ne va furniza o nouă surpriză astăzi, cînd, de fapt, nu mai are ce pierde?

Ioan CHIRILĂ

BOX

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI!

Categoria ușoară s-a bucurat de participarea unui lot doborât de valoros, fapt care a pus serios la încercare posibilitățile campionului european Calistrat Cuțov. Iată o fază din dramatica dispută a dinamoviștilor Calistrat Cuțov (dreapta) și Nicolae Păpălu. După o luptă grea, victoria a revenit campionului european.

Ediția 1970 a campionatelor noastre naționale individuale de box a adus pe ringul sălii Floreasca aproape 200 de pugiliști din întreaga țară. A fost o experiență a federației de specialitate, experiență care ne-a demonstrat tuturor că nu dispunem chiar de atîți sportivi valoroși care să merite să lupte în turneul final. Mulți dintre participanți s-au dovedit a fi ori prea cruzi pentru o asemenea încercare, ori prea... trecuți.

Chiar dacă au avut de înfruntat mai mulți adversari ambițioși dornici de afirmare (sau reafirmare), favoriții s-au impus, dovedindu-ne că rezervele noastre pugilistice nu sînt prea mari. Acest fapt ne determină să afirmăm că selecția pentru turneul final nu a fost suficient de severă și că numărul mare de sportivi aduși la București nu a reușit să ridice și valoric nivelul campionatelor. Nu ar fi rău dacă la ediția viitoare am reveni la verificatul sistem al «zonelor», la care să participe absolut toți boxerii, fără nici o excepție. În felul acesta, în turneul final nu am mai avea atîtea cazuri de descalificare și dublă descalificare, iar numărul victoriilor înainte de limită ar fi redus simțitor.

Vă oferim alăturat cîteva imagini, realizate de Ion Mihăică, din partidele cele mai disputate ale acestei ediții a campionatelor.

Surpriză de proporții la «mijlocie mică»: campionul de anul trecut, Ion Györfly, nu a mai putut sfînge anul acesta nici în semifinale. Craioveanul Ernil Constantinescu (dreapta) a reușit să-l bazeze dramatic, după un meci presărat cu destule iregularități de ambele părți, fapt bine evidențiat și de fotografia de față, în care Constantinescu atacă periculos cu capul.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

Petre HENT
și
Paul OCHIALBI

CASSIUS CLAY contra SONNY LISTON

Cu zece ani mai în vîrstă decît Cassius Clay, Sonny Liston cucerise «Centura cu diamante» pe ringul instalat la «Comiskey Park» din Chicago, la 25 septembrie 1962. «Domnul urs», cum i se spune și azi lui Sonny Liston, l-a învins atunci prin t.o. în primul rund pe Floyd Patterson, fostul adversar al reprezentantului nostru Vasile Tișă din finala olimpică de la Helsinki (1952). O dată intrat în posesia titlului mondial, Liston nu a mai urcat pe ring decît peste aproape un an, la 22 iulie 1963, cînd i-a oferit revanșa lui Patterson, pe ringul din Las Vegas. Floyd este cockoutat și de această dată tot în primul rund și «Domnul urs», sursolat de titlul mondial, pornește într-un lung turneu de demonstrații prin Europa. Aceasta era întreaga sa activitate de campion mondial, la data de 25 februarie 1964, cînd s-a primit provocarea lui Cassius Clay.

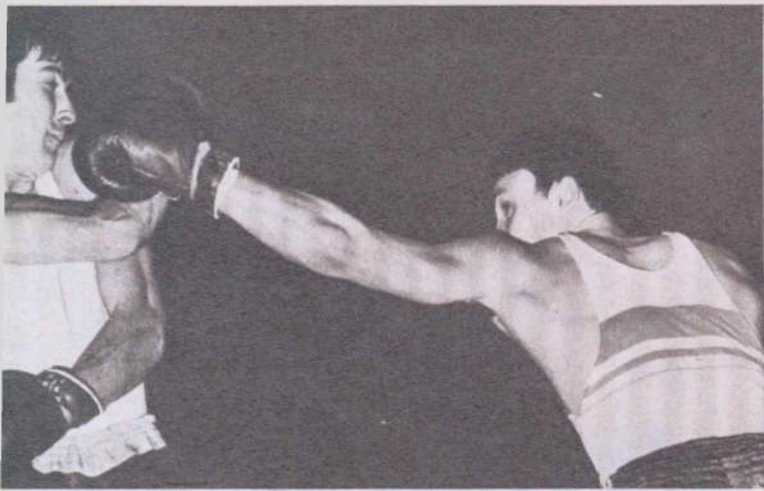
XXXIX

Am făcut cunoștință pînă acum cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni ai ringului de la sfîrșitul secolului XIX, v-am prezentat așii careului magic din prima jumătate a secolului nostru. Am continuat apoi cu momente din viața lui Cassius Clay, povestirea noastră intrerupîndu-se în... ajunul întîlnirii pentru titlul mondial dintre Cassius Clay și Sonny Liston.

Întîlnirea dintre Sonny Liston și Cassius Clay a avut loc în celebra stațiune Miami Beach, la «Convention Hall». Aproape 9 000 de spectatori au venit să vadă cum se va descurca guralivul Cassius Clay în fața uriașului Sonny. Foarte sigur de victorie, Clay declarase ziaristilor că nimic nu-l poate împiedica să cucerească titlul mondial. La rîndul său, «Domnul urs» anunțase că îl va zdrobi cu un singur pumn pe «acest blîțel obraznic». Și poate că intenția lui Liston s-ar fi realizat dacă Cassius Clay nu ar fi fost un maestru al eschivei. Jocul său de picioare a zădărnicit toate acțiunile de atac ale campionului mondial care, chiar din primele reprize, a recepționat lovituri în proporție de 1 la 10. Liston și-a făcut omenia în box prin diferite închisori unde și-a petrecut mulți ani din viață. Un fizic ieșit din comun și o forță excepțională au constituit tot secretul victoriilor sale pe ring. Dar mijloacele sale rudimentare de luptă s-au dovedit a fi neputincioase în fața tehnicianului rafinat care era Cassius Clay. În rundul șase, Liston avea o arcadă spartă și era complet derutat de stilul adversarului său, a cărui direcție de stînga funcționa ca un piston puternic, neobosit și precis. În ultimul minut al reprizei, Sonny atacă dezînțuit și spectatozii au prilejul să asiste la un schimb spectaculos de lovituri, încheiat în favoarea lui Cassius Clay, incomparabil mai rapid și mai precis decît Liston. Cel de-al șaptelea rund nu s-a mai disputat. «Domnul urs» nu și-a mai pîrăit colțul. El l-a anunțat pe arbitrul meciului, Barney Felix, că este accidentat la mîna dreaptă și că nu mai poate lupta în continuare. Învingător prin k.o. tehnic, Cassius Clay, campionul olimpic de la Roma devine campion al lumii la toate categoriile, după cea de a 20-a luptă profesionistă.

Înfrîngerea uriașului Sonny Liston a declanșat o adevărată campanie de presă împotriva sa. Ziaristii afirmau că Liston colaborează cu mafia americană care, se știe, desfășoară o largă activitate și în culisele boxului profesionist mondial. «Domnul urs» era acuzat că se lăsase învins numai pentru ca mafia să cîștige sume fabuloase din pariurile făcute cu acest prilej. Comisia americană de box a instituit o anchetă și, în ciuda afirmațiilor mai multor medici că Liston suferise într-adevăr un traumatism la mîna dreaptă, lui Sonny i s-a ridicat licența de boxer pentru cîteva luni.

Cassius Clay, care a știut întotdeauna să-și facă reclamă, și-a dat seama că toate necazurile lui Liston și articolele din ziare privitoare la presupusa legătură a acestuia cu mafia vor stîrni un mare interes pentru meciul revanșă. În consecință el și-a continuat pregătirile pentru a doua întîlnire cu Liston chiar înainte ca acesta să fi cerut un nou meci. Iar cînd Sonny a declarat că este

Deși a marcat un progres tehnico-tactic incredibil față de trecut, Constantin Stănef (stânga) nu a putut trece de Octavian Amărăncioae (Trotașul, Orasul Gh. Gheorghiu-Dej) boxer de o forță și o vitalitate remarcabile. Iată o direcție de stânga perfectă (Amărăncioae) și un blocaj perfect (Stănef).

Vasile Antoniu (dreapta) va plasa în fracțiunea de secundă imediat următoare necrușătorul său croșeu de stânga. Arădeanul Mihalciuc a... ghicit acest lucru după sigura contractată a adversarului său și a ridicat dreapta pentru paradă.

Fostul campion al Europei, Nicolae Giju, a fost supus unor încercări deosebit de dificile și la această ediție a campionatului. Iată-l perfect blocat, încercând să oprească și cu... privirile dreapta clujeanului Vasile Kiss.

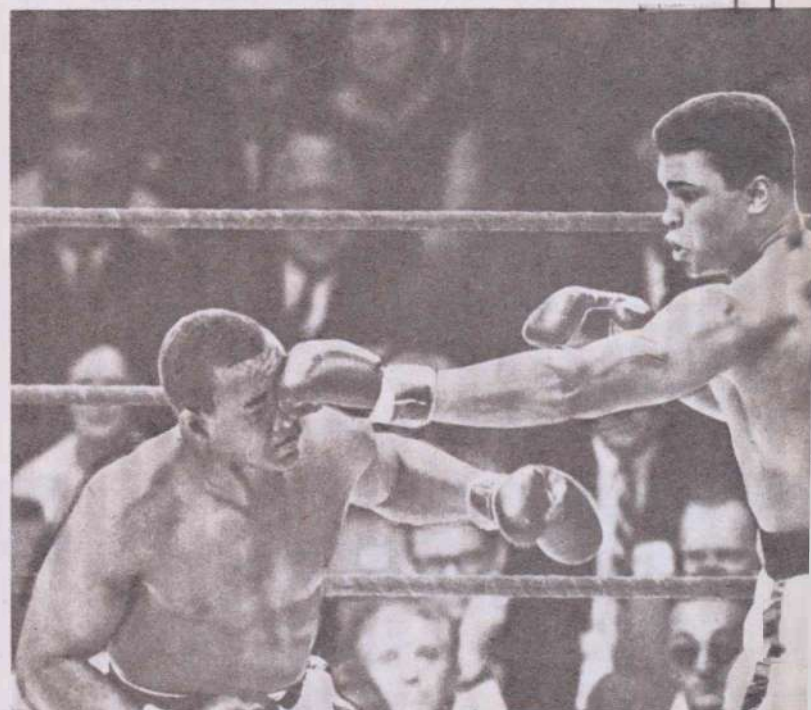
Constănțeanul Mihai Aurel (dreapta) a fost și la această ediție un mic... buldozer în continuă activitate. Iată-l sufocându-l cu lovituri pe Ștefan Receanu (A.S.A. Tg. Mureș).

complet refăcut la mîna dreaptă și este gata să-i demonstreze lui Clay că prima lor întâlnire a fost influențată de un accident, noul campion mondial era gata de luptă.

Meciul revanșă a fost programat pentru data de 25 mai 1965. Acum, după atîta vîlvă, o partidă Clay—Liston ar fi umplut cu siguranță faimoasa «Madison Square Garden» din New-York. Dar cum suspendarea dictată lui Liston de către Comisia americană de box, sub controlul căreia era și celebra sală newyorkeză, nu expirase, cei doi s-au refugiat în orașelul Lewiston, din statul Maine. Arena, care a găzduit mult așteptata revanșă, fusese înainte un hangar de avioane și nu putea adăposti decît 3—4 000 de spectatori. Ca urmare, biletele de intrare s-au vîndut la bursa neagră, costul unui fotoliu de ring ajungînd chiar la suma de 500 de dolari. Luxul de a fi spectatori la această partidă nu și l-au putut permite decît oamenii de afaceri și marile vedete de cinema. Pentru a cîștiga cît mai mult, organizatorii au hotărît ca meciul să fie proiectat pe ecranele a 500 de cinematografe, fapt care, desigur, a rotunjit încasărilor. Așa se explică faptul că în ciuda numărului relativ mic de spectatori «pe viu», totalul încasărilor, inclusiv cele provenite de la posturile de radio și televiziune, s-a ridicat la 1 602 000 de dolari, sumă din care cei doi boxeri au primit cîte 480 657 de dolari.

Dacă din punct de vedere financiar problema a fost rezolvată... onorabil, din punct de vedere sportiv meciul nu a corespuns așteptărilor. Imediat după primul gong, Cassius Clay s-a repezit la Sonny Liston plasîndu-i la figură o formidabilă dreaptă dintr-o bucată. «Domnul urs» a recepționat-o calm, pregătindu-se parcă pentru o luptă de lungă durată (meciul fusese perfectat pentru 15 reprize). Apoi Cassius a început dansul în jurul adversarului său, lovindu-l de la distanță cu directe de stînga. Nu trecuse decît un minut și 42 de secunde din această primă repriză cînd Clay a plasat un magistral «un-doi» la figură și Sonny Liston s-a prăbușit pe spate cnockout, cum se spune, «în cruce». Arbitrul din ring, fostul campion al lumii Jersey Joe Walcott, a fost depășit de fază și a început să-l numere cu întîrziere pe Sonny. Cronometrul Francis McDonough a declarat că de la căderea lui Liston la podes și pînă cînd a fost declarat k.o. trecuseră 22 de secunde. După filmul înregistrat la televiziune, Sonny Liston rămăsese la podes 30 de secunde, deoarece partida s-a încheiat oficial în minutul 2 și 12 secunde. Fostul campion mondial ar fi avut, deci, destul timp să se ridice și să reia lupta, dar loviturile lui Cassius Clay au fost necrușătoare.

(Va urma)

Tehnica a surclasat forța, iată concluzia specialiștilor după disputarea celor două meciuri dintre Liston și Clay. În imagine, Cassius plasînd una dintre numeroasele directe de stînga care și-au atins ținta cu precizie.

Apropo de BAZE SPORTIVE

La CĂLĂRAȘI

La ora actuală, Călărașii nu pot afișa un palmares deosebit al performanțelor pe tărîmul competițiilor republicane: echipa de fotbal «Celuloza» (divizia C), echipele de handbal ale Școlii sportive (în diviziile școlare și cele de juniori), echipele de marș la oină ale Celulozei și Radului Negru, gimnastele de la Școala generală nr. 8 (locul III pe țară). Dacă ținem seama că gimnastele din Călărași au reușit să urce pe podium fără să fi beneficiat de o sală de gimnastică, cu tot utilajul, atunci chiar că nimic nu ar fi surprinzător. Dacă însă poposești în Călărași râmli pur și simplu uluit de panoramică bazelor sale (despre baza sportivă «Sănătatea» am relatat în numărul trecut):

a) Stadionul municipal (cu teren gazonat, înconjurat de o pistă pentru atletism, cu vestiare, dușuri, tribune de beton — foto 1). Acest stadion poate fi asemuit cu «cloșca cu puș», pușii fiind — în prezent — fără... puș: cele trei terenuri de fotbal (de dimensiuni regulamentare), care-l înconjoară sînt mai mult pustii; lucrările la marea sală de sporturi și la popicăria au sîscat complet (ceea ce va duce mai mult ca sigur la degradarea consolelor și, deci, la cheltuieli în plus — foto 2), iar la poligon se lucrează cu lopățica.

b) Baza sportivă «Olimpia» (38 m x 39,5 m), amplasată în imediata apropiere a unor blocuri, nu este încă dată în folosință, deoarece furnizorul (Cooperativa Borcea) a predat lucrarea (gardul din plasă împrejmuitoare) în condiții necorespunzătoare, iar tribuna proiectată se află tot în stadiul de proiect (din lipsă de... pămînt) — foto 3.

N.B. — La punctele «a» și «b» trebuie ținut seama de faptul că data recepției era fixată în luna august 1970.

c) Baza sportivă a Liceului agricol (terenuri de volei, de baschet, care au

inceput să fie străpunse de iarbă) — aproape goală (directorul adjunct, inginerul Gheorghe Militaru, a explicat pustietatea: «Elevii sînt în practică!»).

d) Baza sportivă a Liceului nr. 1 (mare, curată) era plină (la ora vizitei noastre: se disputa meciul de handbal feminin Școala sportivă-Voința Brăila, la care asistau sute de elevi — foto 4).

e) Ștrandul de la Borcea: frumos, dar — prin noi amenajări — și-ar putea spori considerabil eficiența (și sportivă, și economică).

Revenind la afirmația de mai sus. Am rămas pur și simplu uluiți: 1) pentru că în Călărași, municipiu care nu este capitală de județ, pusează atîta atenție pentru baza materială necesară sportului de masă și celui de performanță, suprafața acestei baze reprezentînd circa 4 metri pătrați pentru fiecare locuitor! și 2) pentru că de această mare suprafață de bază sportivă beneficiază foarte puțini călărășeni.

Cînd «performanșelor finisate» (stadionul cu tribune pentru 6 000 de spectatori și baza sportivă «Sănătatea») le vor urma și... finisările (sala de sporturi — prin grija Consiliului popular municipal; popicăria — asociația sportivă «Olimpia»; poligonul — asociația sportivă «Celuloza»; baza sportivă «Olimpia») atunci (acest zăcutuș), repetăm, trebuia să fie în luna august) călărășenii — fără exagerare — vor deveni prima forță a județului Ialomița în sport, vor șînci, poate, chiar mai departe...

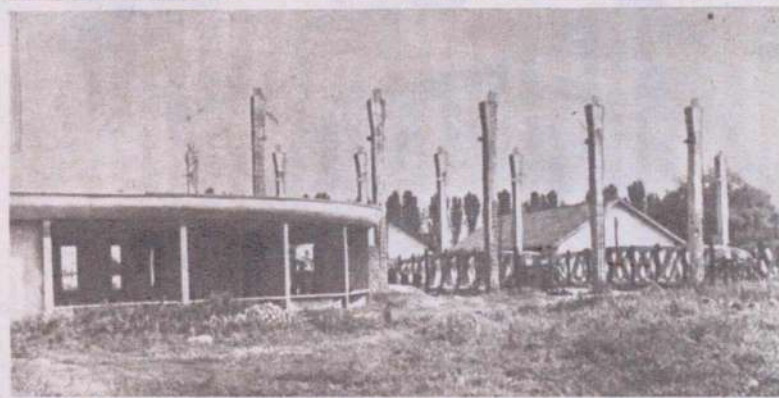
Dar, acest ATUNCI nu se poate realiza, nu din lipsă de pasiune, ci din cauza unor chestiuni de formă care nu au fost anticipate la momentul cuvenic și care s-au așezat acum de-a curmezîșul frumoaselor inițiative călărășene. Să fie vorba de un nod gordian? În cazul acesta, legenda este pilduitoare!

La ȘIMLEU-SILVANIEI

Statistica, în materie de învățămînt, indică: 5 500 de elevi învață la școlile generale și liceele din Șimleu-Silvaniei (județul Sălaj). Cu alte cuvinte, aproape jumătate din populația acestui oraș din nordul Ardealului «umbliă la școală». Acestei informații am fost curios să aflăm dacă-i corespunde o cifră satisfăcătoare pe plan sportiv, considerînd că activitatea de educație fizică și sport are valoare, mai ales în domeniul învățămîntului, de disciplină de programă. Așadar, acestor 5 500 de elevi le este asigurat cadrul material pentru practicarea educației fizice și sportului? Raidul pe care l-am făcut în Șimleu-Silvaniei ne-a dat, în general, un răspuns negativ. Cauzele sînt de mai multe feluri:

a) bazele existente nu pot fi folosite 100%, deoarece dimensiunea nu corespunde decît antrenamentelor (sala de la Liceul agricol), uneori antrenamentele le sînt preferate nunțului (sala Liceului teoretic), fondurilor pentru bituminare li se deturmează adresa geografică (banii destinați în acest scop Școlii generale au fost cheltuiți de Liceul teoretic, terenul școlii rămînd impracticabil din cauza fundației de piatră colțuroasă);

b) Liceul agricol întâmpină dificultăți în legătură cu exproprierea unui teren nefolosit, din imediata apropiere, pe care s-ar putea amenaja o foarte mare și utilă bază sportivă;

c) lucrările de la viitoarea sală de sporturi au sîscat din motive de forță majoră, iar terenul de baschet de la Școala profesională mai are pînă să fie dat în folosință;

d) administrația stadionului orașului (unde majoritatea claselor își desfășoară orele de educație fizică) pune opreliști la intrare, elevii care reușesc să se strecoare în incintă bazei fiind, de regulă, poftiți... afară!

Totuși, după cîte ne-am dat seama, în 1971, un al doilea raid ne va da, în general un răspuns afirmativ:

a) bazele vor fi folosite 100%, deoarece va fi inaugurată sala de sporturi, va fi dată în folosință popicăria nouă, terenurile din curțile celor două școli generale vor fi bituminate;

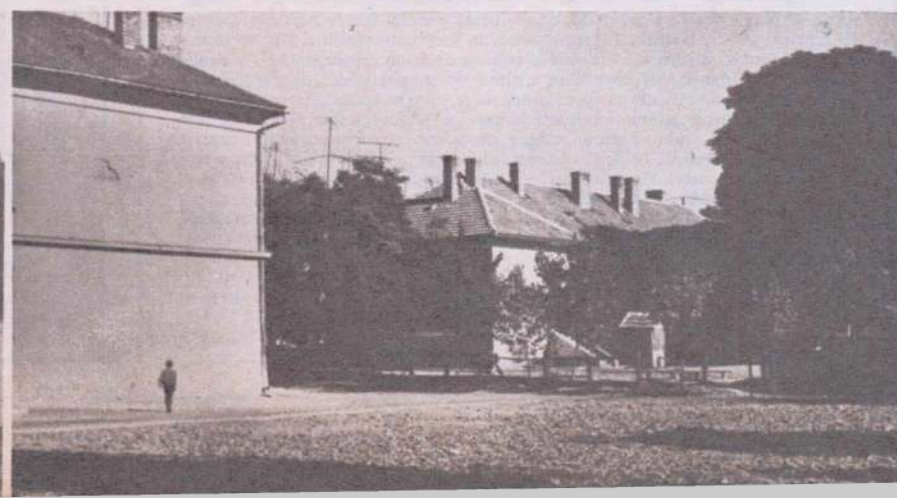
b) Liceul agricol va reuși să obțină exproprierea terenului viran și va beneficia în noul edificiu destinat laboratoarelor de o mare, frumoasă și complet utilă sală de gimnastică;

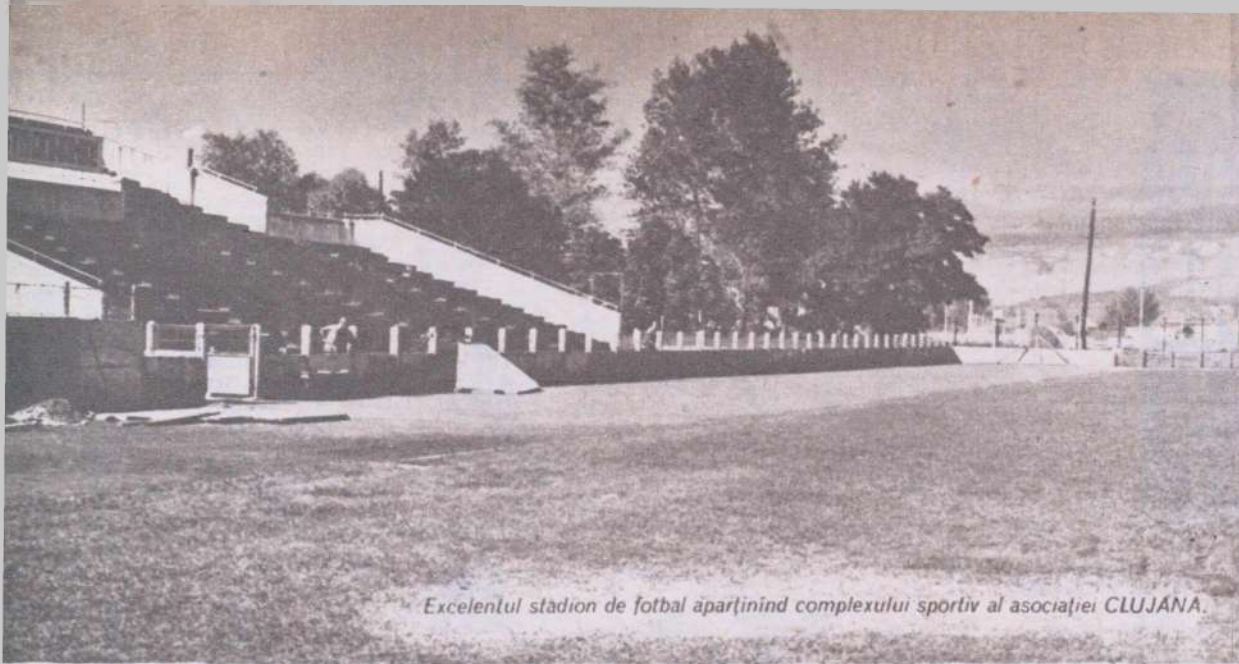
c) baza sportivă din incinta Cetății va fi lărgită și bituminată.

Deci, să așteptăm confirmarea la anul. Sîntem optimiști!

H.C.

În fotografiile: terenul bituminat al Liceului teoretic (stînga) și terenul Școlii generale nr. 1 care n-a mai fost bituminat.

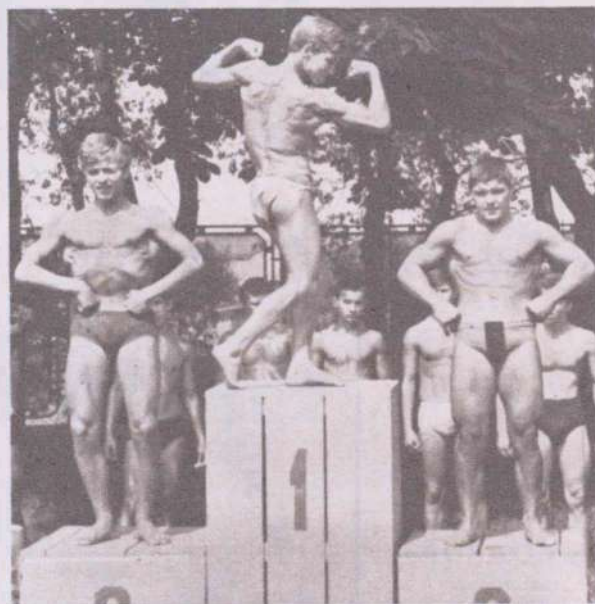
Excelențul stadion de fotbal aparținând complexului sportiv al asociației CLUJANA.

Asociația sportivă CLUJANA

la noi, cerințele sînt mari

Ori de cîte ori am avut prilejul să trec prin Cluj nu mi s-a întîmplat să scap din obiectiv și o scurtă incursiune pe la asociația sportivă CLUJANA. Ion Zovani, secretarul asociației, un om energic cum rar mi-a fost dat să văd, îmi pune de fiecare dată la dispoziție noi elemente surpriză privind îngrijirea și înfrumusețarea sazei materiale a asociației, ca să nu mai vorbesc de satisfacția pe care o simțeam răsfoind scriptele asociației, în care erau trecute realizările organizatorice ale membrilor ei. Da, asociația sportivă Clujana a fost de cînd o știu o asociație sportivă model și era cît pe ce să-mi schimb această părere dacă luam drept bună și nu verificam informația cum că la asociația sportivă a Combinatului de piele și încălțăminte din Cluj angrenajele au cam început să scîrteie.

Intr-un fel, este adevărat, angrenajele la Clujana au

I. Dragomir Ciocorșan; II. Alexandru Kiss; III. Alexandru Spirea — laureații concursului inaugural organizat de secția de culturism «CLUJANA».

inceput să scîrteie, dar fenomenul este produsul unor cauze obiective și Zovani, împreună cu ceilalți activiști ai asociației, luptă cu toată energia pentru a le face să se învîrtească din nou în surdină...

— Datorită unor măsuri organizatorice — ne spune Zovani — pentru un moment am rămas fără fondurile de care dispuneam cîndva. Ce era de făcut? Asociația trebuia să ființeze. Trebuiau găsite mijloace de a adăuga sumei oferite activității sportive de către sindicat, banii care ne lipseau. Și ceva, ceva am realizat. Din închirierea sălii și a terenului de sport pe care le avem, din banii încasați de la bazinele de înot, pus la dispoziția publicului pe tot timpul verii, și din alte sume, astăzi putem spune că am trecut de hopul cel mare. Mai avem de trecut însă și altele. Sala mare are nevoie de unele reparații la acoperiș, sala de haltere este neîncăpătoare pentru cei a-

Festivitate de premiere la campionatul național de orientare turistică, ediția 1970. I. Cristina Simon — CLUJANA; II. Gela Liță — Voința București; III. Mariana Abrudan — I.T. București.

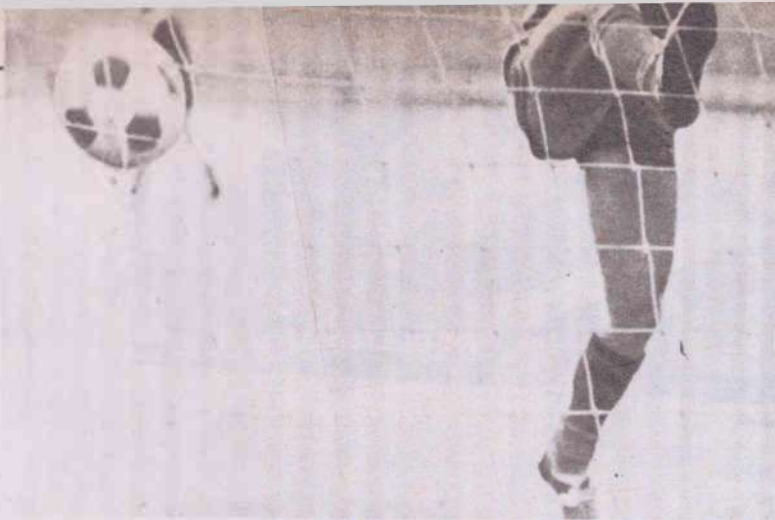
ce se vede... și ce nu

Imaginea alăturată vă redă un aspect din activitatea secției de ciclism a clubului C.S.M. Cluj. Înainte de a-și lansa cicliștii pe șosea, antrenorul Vasile Chișu dă elevilor săi indicațiile de rigoare.

Ce nu arată fotografia: rezultatele bune obținute de sportivii secției, din rădăurile căreia și-au luat zborul Emil Rusu, Vasile și Ion Sălăjan, Ion Cosma, Ștefan Szekeli, Vasile Rusu, Mihai Bocaciu și alții; că în ultimii 7 ani cicliștii clujeni au cucerit 5 titluri de campioni republicani; că din dorința de a avea un sediu corespunzător, antrenorul alături de sportivii secției și-a amenajat prin muncă voluntară, sub tribunele marelui stadion din Cluj, un atelier, o magazie pentru echipamente, o sală de dușuri etc. etc.

SPORT COCTEIL

SETEA DE GOL

De câte ori, ca spectator de fotbal, nu am asistat la reexpedierea balonului înăuntru în fracțiunea de secundă următoare golului gest spontan care exprimă marea sete de gol a atacanților sau... amărăciunea apărătorilor făcuți k.o. Fotoreportajul nostru **Paul ROMOȘA** surprins un asemenea moment, pe care vi-l prezentăm cu elementele lui cele reprezentative.

GIMNASTUL DIN BRONZ

În Cluj s-a deschis o expoziție a sporturilor. Cea de a doua de acest gen din țară (prima a inaugurat-o Brașovul). Expozițiile? Pe cât de numeroase, pe atât de interesante și valoroase. Vom aminti doar de patinele din os de animal, aparținând epocii timpurii a florului, adică perioadei 1150-800 î. n. e. Insula creștină noastră (au fost descoperite în anul 1959, în Piața Păcii din Cluj, cu ocazia construirii Casei de cultură a studenților). În ceea ce privește statueta din bronz, ea reprezintă un gimnast (vedeți fotografia alăturată), surprins în timpul execuției unei mișcări deosebit de sugestive. Statueta aparține perioadei de stăpânire romană în Dacia (sec. I-III).

LIMITE?

Sportul poate fi practicat de la cea mai fragedă vîrstă. Dar care este, oare, limita de vîrstă la care mai avem voie să ne jucăm cu mingea, să înotăm sau să facem gimnastică? Încercăm să răspundem cu ajutorul imaginii din dreapta: nu există limită! Sportul poate fi practicat la orice vîrstă. Dovadă, sportivii japonezi din imagine, participanți la întrecerile rezervate bătrînilor de peste 60 de ani — la bărbați și de peste 55 de ani — la femei.

Desen de Octavian ANDRONIC

AMINTIRI DIN VACANȚĂ

În albumul cu amintiri sportive ale elevilor timișoreni Zeno Lache și Adrian Melinte și-a făcut loc și această imagine. Cei doi încercați cicloturisti au fost fotografiați de către corespondentul nostru Nicolae C. NICOLAE pe străzile Bucureștiului, pe care tinerii din Timișoara le-au străbătut în vacanță, în cadrul excursiei făcute prin țară.

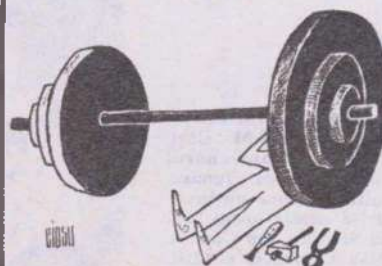

ÎL RECUNOAȘTEȚI?

Figura vă este desigur cunoscută. Ați întâlnit-o, și nu demult, dar parcă nu pe patinoar. Da, da, este Ștefan Moldovan, talentatul portar de fotbal al Universității Cluj, internațional în echipele de juniori și tineret ale țării. În «încrețea» Moldovan a fost patinator. Și nu unul oarecare. În 1965 și 1966 a cucerit pe gheață laurii de campion național și dacă ar fi perseverat... A trebuit însă să opteze. Astăzi, sportul de performanță cere exclusivitate și, cu tot regretul, Moldovan a trebuit să... excludă din preocupările sale patinajul.

AVENTURI PE COARDĂ

Se spune că spiritul de aventură a rămas viu în fiecare dintre noi. Poate că și acest fapt explică, într-o măsură, periculoasele ascensiuni pe care oamenii le fac spre cele mai înalte piscuri ale globului. Vă prezentăm în fotografie un alpinist de renume internațional, englezul Christian Bonington. Printre... excursiile sale de mare dificultate se numără și o ascensiune pe Annapurna, unul dintre celebrele virfuri ale munților Himalaya.

FĂRĂ CUVINTE
de Constantin CIOȘU

8 GREȘELI

Caricaturistul Octavian COVACI vă propune obișnuitul test de perspicacitate. Descoperiți cele opt greșeli pe care le-a făcut intenționat compinz desenul din stînga.

DE LA REIMS LA TORINO

Pe zi ce trece fotbalul feminin câștigă tot mai mult teren. În măsura în care numărul practicantelor sportului cu balonul rotund crește, sporește și interesul marilor cluburi pentru achiziționarea vedetelor. Nu de mult a avut loc... primul transfer internațional. Fotbalista franceză *Nelly REIS* consacrată la Reims, activează acum în campionatul italian, la echipa din Torino. Nelly are 23 de ani, joacă bine cu ambele picioare și este o fată foarte... discretă. Întrebată pentru câți bani a acceptat transferul, ea a răspuns zimbând misterios: «Pentru o sumă foarte importantă».

CANDIDATELE

În orașul Jocurilor Olimpice din 1972 a avut loc un concurs pentru alegerea «celei mai frumoase müncheneze», care va juca rolul de gazdă a Jocurilor în filmele publicitare pentru München-1972. Dintre numeroasele candidate au ajuns în finală fetele din fotografie, iar dintre acestea, cea de a cincea (de la stânga la dreapta), Ursula Baden-berg, a fost aleasă de juriu și va fi vedeta viitoarelor filme de popularizare a Jocurilor Olimpice.

O NOUĂ VEDETĂ

Pe pistele curselor de automobile din Austria a apărut o nouă vedetă: tinăra *Gigi PERI*. Destă, deocamdată, ea participă la întrecerile din cadrul formulei Volkswagen, rezervată tinerilor începători. Gigi are meritul de a fi prima fată din Austria care se aventurează în cursele bolizilor.

ELIGE TU DEPORTE

CAMPANIE OLIMPICA

Deși mai e destul timp până la J.O. din 1972, campania de popularizare a Jocurilor se face însă, pe zi ce trece, tot mai simțită. De acest lucru nu se ocupă numai forurile sportive din Republica Federală a Germaniei, țara gazdă a viitoarelor întreceri olimpice. Iată, de pildă, un afiș difuzat nu de mult în Spania, prin care tineretul este invitat să-și aleagă și să practice unul dintre sporturile olimpice.

DICTIONAR SPORTIV PORTATIV

- CUPA** — Distincție sportivă care atrage PICA altora.
ECHIPA GAZDĂ — Persoană cumsecade dar cu copii nu totdeauna binecrescuți.
GOL — Se obține numai când se trage în... plin.
GOLGETER — Cel lăudat că are cele mai multe... goluri

Victor HILMU

micromotive sportive

- Discobolii noștri avansează zilnic în... etate.
- Minge: sferă luată în balon.
- Tintași fac încălzirea cu... focuri?
- Record: examenul de maturitate al performanței.
- Vorba-i de argint... medalia-i de aur!

Titi GHEORGHIU-Vaslui

U.R.S.S. PE STADIOANELE LUMII

Un buchet impresionant...

E, într-adevăr, impresionant buchetul de victorii cu care se prezintă sportivii sovietici la acest 7 Noiembrie, sărbătorească aniversare a primului stat socialist din lume, aflat acum în pragul celui de al 54-lea an de existență, totodată sărbătoare a clasei muncitoare de pretutindeni, întru cinstirea triumfului Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

Buchetul succeselor din acest an a început să se contureze încă de la primele campionate mondiale, cele ale sporturilor gheții și zăpezii. Pe pârțile de la Ostersund (Suedia), **Alexandr Tihonov** cucerea — spre sfârșitul lui februarie — titlul de campion al lumii la combinată nordică pentru a adăuga, apoi, încă o medalie de aur, în proba de ștafetă cu tovarășii săi de echipă **Safin, Ușakov și Mamatov.**

Tot în februarie, pe cîinurile înzăpezite din Tatra Înaltă (Cehoslovacia) arbitrii au consemnat șapte victorii sovietice în campionatele mondiale de schi-nordic: **V. Vedenin** la 30 km, echipa **U.R.S.S.** în proba de ștafetă, **G. Napalkov** la sărituri (pe trambulina mijlocie și pe cea înaltă), **Galina Kulakova** în proba feminină de 5 km, **Alevtina Oliunina** în proba de 10 km și echipa **U.R.S.S.** la ștafetă.

Luna martie a stat sub semnul gheții. Pe gheața de la Ljubljana, **Irina Rodnina** și **Alexei Ulanov** erau încununăți cu laurii de campioni mondiali la patinaj artistic-perechi, iar compatrioții lor **L. Pahomova** și **A. Gorșkov** dobîndeau un succes similar în proba de dans.

În a doua jumătate a lunii martie, l-am văzut pe micul ecran pe **V. Starșinov**, căpitanul echipei sovietice de hochei pe gheață, înălțînd în fiecare mină cite o cupă: una pentru titlul mondial (cucerit pentru a 10-a oară), cealaltă pentru titlul european (ispravă repetată de 14 ori!).

Și buchetul succeselor a crescut mereu. Nume cunoscute, ca acelea al **Gorohovei** sau al lui **Talts**, sau mai puțin știute, ca acei al studentei moscovite **Svetlana Savițkaia**, care a coborît din văzduhul cu tețuri al Angliei cu titlul de campioană mondială absolută la acrobație aeriană.

CAMPIONATELE EUROPENE de baschet fete, disputate în Olanda, au confirmat o dată în plus valoarea baschetului sovietic. Fetele din reprezentativa U.R.S.S. și-au adjudecat titlul european. Vă prezintă lotul campioanelor. Jos (de la stînga la dreapta): **E. Cernikova, N. Bilmaier, U. Semenova, L. Kresbianina, L. Svelova, G. Voronina.** Sus: **V. Kolpakov** — antrenor, **L. Bazarevici, E. Kocerghina, V. Dmitrieva, L. Luse, L. Bubcikova, N. Zaharova, T. Kabaeva, L. Alexeeva** — antrenoare.

Încă prea puțin cunoscut pare a fi numele **Elenei Petușkova** care, pregătindu-se să devină doctor în științe biologice, nu a pierdut nimic din siguranța care a dus-o la victorie în Olimpiada mexicană, ea cucerind, în această vară și titlul mondial la dresaj, probă în care și titlul la echipă s-a îndreptat tot spre Uniunea Sovietică.

O bogată recoltă de medalii de aur au obținut reprezentanții U.R.S.S. în C.M. de caiac-canoe: 6 titluri (6 în probele masculine și două în probele feminine).

La Columbus, în Statele Unite, **Kurențov, Ivancenکو, Kolotov, Talts și Alexeev** s-au dovedit cinci herculi de aur, adjudecîndu-și titlurile supreme la haltere, în categoriile semimijlocie, mijlocie, semigrea, grea și, respectiv, super-grea.

Cu cinci medalii de aur au plecat de la Ankara și scrimerii sovietici, titlurile mondiale revenindu-le la floretă femeii individual (**G. Gorohova**) și echipe, la floretă bărbați-echipe, la sabie-echipe și la spadă individual (**A. Nikancikov**). În aceleași zile, voleibalistele duceau o luptă dirză pentru titlul mondial, pe care l-au adăugat palmaresului lor.

În ziua în care așterneam aceste rânduri, alte două campionate — cel de tir de la Phoenix (S.U.A.) și cel de gimnastică de la Ljubljana, sportivele și sportivii sovietici continuau sau erau așteptați să adauge alte succese la impozantul buchet în care se mai află, de fapt, numeroși titluri europene cucerite la campionatele de lătere, de baschet feminin, de natație și polo, lupte ș.a.

Și poate am fi încheiat aici dacă, în aceste zile n-am fi întîlnit știrea privind prima etapă a cadrul celei de a V-a ediții a Spartachiadei din această vară. Au participat la întreceri 35 milioane de oameni — spunea știrea, amintindu-ne cu această cifră sursa uriașă de talente de care dispune sportul sovietic, caracterul larg de masă al acestei activități care înfăptuiește, totodată, vînzătorul exprimat de **V.I. Lenin** în anii de început ai republicii sovietelor: țara are nevoie de milioane de oameni, puternici, plini de viață, de curaj, de energie și tenacitate.

Ion F. BAC

GIMNASTICA FEMININĂ din Uniunea Sovietică s-a impus și la această ediție a «mondialelor», încheiate recent în Iugoslavia. Iată-le pe componente reprezentativei U.R.S.S., campioană mondială: **Larisa Petrik, Liubov Burda, Ludmila Turisceva** — deținătoare și a titlului suprem individual — **Zinaida Voronina** și **Oiga Karaseva**, de la stînga spre dreapta.

Învingătorul celui de al 80-lea Mare Premiu hipic de la Pardubice (Cehoslovacia), călărețul bulgar Nedelko Milev, pe Vezna II.

Moment dramatic la trecerea unuia din periculoasele obstacole cu apă...

Foto: J. KRULIS — C.T.K.

MAȘACRUL

Care este cea mai dificilă cursă cu obstacole din lume? Lumea turfului și-a pus de mult această întrebare, alegerea trebuind făcută — în ultimă instanță — între două faimoase Mari Premii, cel de la Liverpool și cel de la Pardubice. Primul măsoară 7 200 m și are 31 de obstacole; celălalt are un traseu ceva mai scurt, dar în schimb 44 de «diabolice» obstacole stau în calea călăreților. Cursa cehoslovacă pare, deci, să se aple în fruntea acestor probe de dificultate extremă și renumele ei este completat de diversitatea terenului de alergare, din care nu lipsește arătura, ca și porțiuni întregi de sol mociros. Cine încheie cu bine o asemenea întrecere, poate fi pe drept cuvânt gratulat cu epitetul de excelent călăreț.

Marele Premiu de la Pardubice se apropie de centenar. Un secol de glorioasă existență, timp în care a constituit un punct de atracție pentru așii echitației din întreaga lume. La ultima sa ediție, a 80-a, disputată recent, au luat parte 23 de cai din patru țări. Au terminat parcursul doar 13. Încă o ilustrare cifrică a motivelor pentru care, în istoria hipismului, se vorbește despre această cursă ca fiind «masacrul» de la Pardubice...

Termen, poate, prea riguros, care oricum n-ar descuraja pe acei dintre călăreți ce aspiră la panașul marilor isprăvi sportive.

Radu VOIA

În pas
cu
TOAMNA
și cu
MODA

PANTOFI
PENTRU
FEMEI,
cu o linie modernă
și
într-o gamă variată
de modele

DUMITRACHE

DINULE, TU AI FOST CEL MAI
BUN LA GUADALAJARA,
EU AM SĂ FIU LA CARDIFF ...

Foto: Paul ROMOSAN

SPORT

Lei 2,50